

Revitalizare spirituală și inițiative rodnice pentru Împărăția lui Dumnezeu!

Ghid de studiu biblic: Neemia

Martie - Mai 2023

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

Conținut

PARTEA 1. CARTEA PROFETULUI NEEMIA.....	8
1. AUTORUL, LOCUL ȘI DATA SCRIERII.....	8
2. MESAJ ȘI STRUCTURĂ.....	9
<i>Modelul de lider al lui Neemia.....</i>	<i>10</i>
<i>Portretul unui popor în derută.....</i>	<i>11</i>
<i>Realizările poporului lui Dumnezeu, sub Neemia.....</i>	<i>12</i>
<i>Principalele interpretări și aplicații ale cărții Neemia.....</i>	<i>15</i>
PARTEA 2: EXPLORARE ȘI STUDIU BIBILIC.....	17
MARTIE.....	17
2, <i>Neemia 1 (6-7), Importanța inimii credincioase și rugative.....</i>	<i>17</i>
Situția socială bună a lui Neemia, în Susa.....	17
Reacția lui Neemia: un om căruia îi pasă - sensibilitate și rugăciune.....	18
Evaluarea, jelierea și rugăciunea.....	19
Aplicații.....	19
9, <i>Neemia 2 (4-5), Oportunitatea divină și inițiativa credinței.....</i>	<i>21</i>
1. Așteptarea răspunsului la rugăciune.....	21
2. Reacția credincioasă în fața oportunității neașteptate.....	22
3. Începutul acțiunii: verificare, tact, motivare, conștientizare.....	23
Aplicații.....	24
16, <i>Neemia 3 (23, 28), Zidirea Bisericii și a familiei.....</i>	<i>25</i>
1. Participarea familiilor la rezidirea Ierusalimului.....	25
2. Cele zece porți ale Ierusalimului sunt reconstruite.....	27
Poarta oilor (1-2, 32).....	28
Poarta peștilor (3-5).....	28
Poarta veche (6-12).....	28
Poarta văii (13).....	29
Poarta gunoiului (14).....	29

Poarta izvorului (15-25).....	29
Poarta apelor (26-27).....	30
Poarta cailor (28).....	30
Poarta de răsărit (29-30).....	30
Poarta Inspecției (31-32).....	31
Aplicații:.....	31
23, <i>Neemia 4 (14-15), Perseverența în fața adversității</i>	33
1. Batjocura și răspunsul față de dispreț (1-6).....	33
2. Atacurile și asigurarea pazei (7-15).....	34
3. Extinderea pazei (16-23).....	35
Aplicații:.....	35
30, <i>Neemia 5 (8-9), Frăție, sfințenie și dedicare</i>	38
1. Nedreptățile și soluționarea plângerilor (1-5).....	38
2. Soluția lui Neemia (6-13).....	39
3. Mărturia lui Neemia (14-19).....	39
Aplicații:.....	40
APRILIE.....	42
6, <i>Neemia 6 (11-13), Înțelepciune în fața capcanelor viclene</i>	42
Capcana uneltirilor și a dialogurilor false, compromițătoare (1-9).....	42
Chemări la dialog fals și la compromitere (2-4).....	42
Acuzațiile incorecte și sugerarea fricii (5-9).....	43
Capcanele din interiorul poporului (10-14).....	44
Capcana informatorilor și presiunii mediatice (15-19).....	45
Aplicații:.....	46
13, <i>Neemia 7 (63-65) – Joia Mare, Chemarea sfântă la preoție , (7:2, 1Pet. 2.4-12)</i>	48
Organizarea vieții în comunitate: straja și ordine (1-4).....	48
Identitatea credinciosului în familia lui Dumnezeu (5-60).....	49
Împiedicarea falsei spiritualități (61-65).....	50
Administrația bună: recensământ corect și dărnicie (66-73).....	51
Aplicații:.....	52
20, <i>Neemia 8 (17-18), Bucuria citirii Scripturii (8:8)</i>	53
Ezra și importanța citirii Bibliei (1-8).....	53
Rezultatul citirii: tristețe, bucurie, identitate (9-12).....	54
sărbătoarea corturilor și identitatea de popor al lui Dumnezeu (13-18).....	55
Aplicații:.....	55

27, <i>Neemia 9 (34-38), Puterea pocăinței și a mărturisirii</i>	57
Postul și mărturisirea păcatelor (1-4).....	57
Rugăciunea leviților: psalmii pocăinței, memoria izbăvirii (5-37).....	57
Chemarea lui Avraam (7-8).....	58
Ieșirea din Egipt (9-23).....	59
Experiența Canaanului: judecători, regi, har și neascultare (23-36).....	59
Rugăciunea leviților și legământul (38).....	60
Aplicații:.....	60
MAI.....	62
4, <i>Neemia 10 (28-30), Standardele biblice în conducerea Bisericii</i>	62
Reînnoirea legământului: pecete și asumare.....	62
Pecetea (1-27).....	62
Jurământul (28-29).....	63
Familia (30-31).....	63
Reforma vieții sociale și economice (32-39).....	64
Dărnicia și gospodărirea Templului (32-34).....	64
Primele roade și zeciuiala (35-39).....	64
Aplicații:.....	65
11, <i>Neemia 11 (1-2), Organizarea bună încurajează Biserica</i>	66
Locuirea la Ierusalim și mărturia (1-19).....	66
Așezarea în Israel și mărturia (20-36).....	67
Aplicații:.....	68
18, <i>Neemia 12.1-13.9 (46-47) Dărnicia și dedicarea în slujire</i>	69
Continuitatea cu restaurările din trecut (1-26).....	69
Sfințirea restuarării prezente: ziduri, porți și slujire.....	70
Aplicații:.....	71
25, <i>Neemia 13.10-31 (19-22), Importanța dedicării sfinte și perseverente</i>	72
Israel, străinii și corupția la Templu (1-3).....	72
Amoniții și Moabiții, ca popoare păgâne.....	72
Cămara lui Eliașib (4-13).....	73
Identitatea poporului și viața de credință (14-27).....	74
Păzirea sabbatului (14-22).....	74
Unitatea familiei (23-27).....	75
Aplicații:.....	76

Partea 1. Cartea profetului Neemia

1. Autorul, locul și data scrierii

Locul undea fost scrisă cartea Neemia nu este bine cunoscut. Conform datelor interne și externe, ea a fost scrisă fie în Ierusalim, în regatul restaurat al lui Iuda, fie în Susa, în imperiul persan. Autorul nu se prezintă pe sine în mod direct, dar cartea este scrisă sub formă de jurnal la persoana întâi, și cuprinde prezentarea reconstrucției Ierusalimului așa cum a fost făcută de Neemia, din ziua primirii mandatului, până la încheierea lucrărilor, conform unui calendar destul de strâns (în 52 de zile). Cartea are la origine un jurnal al lui Neemia, un credincios și temerar paharnic al împăratului Artaxerxes (împărat între 465-424 î.Hr.). Ea ar putea fi numită și „Din paharnic – Guvernator și restaurator al Ierusalimului.”

Conform cărții, Neemia a ajuns guvernator al Iudeii în 445, în anul 20 al domniei lui Artaxerxes (Neemia 1:1). După el, a urmat fratele său Hanani, care de asemenea, era foarte atașat de țara lui Iuda și de proiectul întoarcerii la Ierusalim (Neemia 7:2).

Ierusalimul se afla în ruine, deși Templul (al doilea Templu) fusese reconstruit până la un punct, cu aproximativ 100 de ani înainte, în 538-536 (Hagai 2:23) î.Hr., pe vremea lui Zorobabel (Zerubabel), care fusese pus guvernator al Iudeii, de regele persan Cyrus (sau Darius, cf. Hagai 1:1). Primul Templu, al lui Solomon, fusese distrus de babilonieni în 586 î.Hr. Guvernatorul Zorobabel, făcea parte din neamul regelui David, ca strănepot al lui Ieconia sau Iehoiachin, penultimul rege al Iudeii, și ca fiu al lui Șealtiel, fiul acestui Ieconia, prim guvernator al Iudeii din partea Persiei (1 Cronici 3:16-17, Hagai 1:1), și fusese ajutat în acest proiect de marele preot Iosua.

Totuși, Templul început atunci nu a fost terminat și sfințit (sau dedicat), decât mai târziu, în 416 (conform Ezra 2:23), în timpul lui Neemia și Ezra, când s-a ținut și prima mare Sărbătoare a Corturilor. Din acest motiv, unele tradiții târzii

(de exemplu, 2 Macabei 1:18-2:14), afirmă că altarul Templului, și chiar mai mult decât atât, a fost construit în timpul lui Ezra și Neemia.

Cartea, așadar, poate fi scrisă fie de Neemia personal, fie de fratele său Hanani, ori de unul din preoții de încredere din Ierusalim, după ce lucrările rezidirii au fost încheiate, și are la bază jurnalul reconstrucției așa cum l-a compus Neemia, cu planuri, descrieri și rugăciuni personale.

2. Mesaj și structură

Cartea lui Neemia, istorisirea lui cu valoare de model, are două mari părți: Reconstrucția ruinelor (1-6) și Reconstrucția poporului (7-13). Pentru unii interpreți împărțirea ar putea fi 1-7 și 8-13, dar oricum, temele celor două secțiuni rămân aceleași: atenția la reconstrucția cetății și accentul pe restaurarea poporului. Cele două părți conțin mai multe sub-diviziuni care arată mersul lucrării:

I. Reconstrucția ruinelor (Neemia 1–6)

1. Neemia, un om influent, credincios și rugativ (cap. 1)
2. Oportunitățile divine și răspunsul omenesc (2:1–8)
3. Pregătirea pentru reconstrucție (2:9–20)
4. Reconstrucție și delegarea de lucrări (cap. 3)
5. Perseverență în fața adversității (ostilității) (cap. 4)
6. Atenție la problemele interne: frăție, sfințenie, ajutorare (5:1–13)
7. Neemia și inaugurarea sa drept guvernator al Iudeii (5:14–19)
8. Atenție la opoziția vicleană (6:1–14), finalizarea lucrării (6:15–19)

II. Restaurarea poporului – a comunității credincioșilor iudei (Neemia 7–13)

9. Asigurarea pazei cetății, implicarea preoților (7:1–3)
10. Recensământul celor întorși, afirmarea identității (7:4–73)

11. Slujirea lui Ezra și explicarea Scripturii (8)
12. Puterea pocăinței și mărturisirii în viața comunității (9)
13. Standarde biblice în conducerea comunității (10)
14. Organizarea eficientă în lucrare: evidența locuitorilor (11)
15. Dărnicia și dedicarea în slujire. Sfințirea zidului (12:1-13.9)
16. Importanța dedicării în lucru și a reformelor (13.10-31)

Neemia a trăit la intersecția a două lumi: lumea situației istorice reale, de fapt, a datoriilor de muncă în societate, și lumea direcțiilor și împlinirii profețiilor lui Dumnezeu, care mereu bate la porțile istoriei și ale realității în devenire. Un prezent al istoriei punctuale, și un viitor de istorie profetică, pe cale de împlinire. Între ceea ce se vede, și ceea ce se știe, prin credință, prin Cuvânt. Între realitatea istorică foarte concretă și realitatea lui Dumnezeu, care trebuie să devină istorică.

Modelul de lider al lui Neemia

Ce fel de lider a fost Neemia? Care este modelul pe care îl așează în fața noastră? El a fost un lider cu compasiune, a stat sub autoritatea lui Dumnezeu și a căutat conducerea și călăuzirea și paza lui. A fost un lider cu o viziune măreață, gata să îi pese de popor și gata să vadă planul anunțat al lui Dumnezeu, dus la îndeplinire.

A fost un lider sensibil, gata să își cunoască vulnerabilitățile și cu o putere anume de a-i inspira, ca model bun, și pe alții. A fost un om al rugăciunii (cap. 1 și cap. 2). A înțeles bine nevoia și avantajele delegării de responsabilități. A știut să fie perseverent în necazuri și în mijlocul adversității și al ostilității. A avut discernământ spiritual – recunoștea pe cei ce erau profeți falși și doar încearcă să îl sperie, și cine este din partea Domnului și îi transmite cuvintele Domnului (cap. 6). S-a înconjurat de colaboratori capabili (Ezra preotul este un Ezra, exeget al Scripturii și preot, iar Neemia conducătorul este un lider laic, eficient). S-a adaptat situațiilor cu multă sensibilitate și în sens corectiv. A fost gata să facă sacrificii personale. A fost gata să accepte și să facă sacrificii personale. A reușit să anticipateze problemele, de mai multe ori, și să ia măsurile necesare rezolvării lor.

Portretul unui popor în derută

Neemia este un iudeu credincios, influent, care știa că profețiile Domnului date prin Ieremia sunt adevărate. După 70 de poporul luat în robie, dus în exil, se va întoarce. Starea poporului din Ierusalimi îi stârnește compasiunea lui Neemia și dorința de a interveni. Care era această stare?

Poporul lăsat acasă, nedus în exil, a asigurat permanența, existența continuă a iudeilor în țară, dar imaginea ruinelor și lipsa dreptului regal, oficial, și a capacității financiare de a construi, îl cufundase în dezamăgire. Hanani spune în 1-3 că poporul este în „nenorocire și ocară”. Resimțeau și necazul situației, dar și ocara (disprețul) celor din jur și neputința de a acționa. Era un popor disprețuit și în neputință de a-și îmbunătăți situația. Neemia vede în ei poporul lui Dumnezeu care trebuia răscumpărat și pentru care Dumnezeu făcuse minuni mari scoțându-l din Egipt cu putere. Neemia propune acestui popor dezamăgit și lenevit (căci dezamăgirea produce lene) să rezidească Ierusalimul, să nu mai fie de ocară pentru alții, și ei acceptă. Aveau nevoie de un lider (2.17-18). Sanbalat în 4:2 continuă să îi disprețuiască chiar în timpul lucrărilor de reconstrucție și îi numește „iudei neputincioși”. Tobia în 4:3 îi disprețuiește și le spune că și o vulpe de deșert le-a dărâma zidurile, dacă ar veni noapte să se sprijine de ele.

Este adevărat că Sanbalat horonitul, Tobia amonitul, și Gheșem arabul, lideri locali neevrei s-au opus lucrării (2:19), dar este curios că și nobilii – sau conducătorii evrei din Tekoa, aproape de Bethleem (aprox. 8 km la sud de Bethleem), s-au opus lui Neemia și nu au dorit să participe la re-construcție, deși supușii lor au participat (3:5, 27). Se pare că erau plini de resentimente față de această conducere nouă a lui Neemia, venită din Susa, din imperiul persan – imperiu suzeran peste Israel, de fapt. Poporul era, așadar, și fărâmițat, plin de invidie, și nu toți conducătorii – chiar cei aproape de Ierusalim, erau gata să renunțe la privilegiu și autoritate, ca să urmeze un plan nou. Ei sunt liderii conservatori care s-au obișnuit cu situația de robie și aservire, și-au făcut un stil de conducere și și-au fixat ținte sociale noi, acceptabile pentru ei, dar care nu țin cont de chemarea și profețiile Domnului în Scripturi. Ei dovedeau o super-adaptare la situația de robie, permanentizau decăderea lui Israel, erau gata, în felul lor, să sprijine dominația persană, deși dacă ar fi fost întrebați ar fi putut spune că sunt niște eroi ai rezistenței și continuității locale.

Poporul rămas în Iudeea lăsase prevederile legii despre iertarea datoriilor și împrumutase obiceiurile păgâne pentru care maximalizarea câștigului, chiar și împotriva rudelor și familiei, avea prioritate. De aceea apar discuții că și în timpul rezidirii pornite de Neemia, unii își dovedea asprimea, prin dobânzi și măsuri de înrobire a celor ce nu puteau plăti (5:1-8). Neemia îi ceartă și le spune că și această lipsă de compasiune îi făcea de ocară înaintea locuitorilor țării (5:9). El îi pune să jure, sub primejdia pedepsei și a blestemului, că vor fi darnici și îi vor ierta și pășui pe datornici (5:13).

Poporul era înrudit cu amoniții și arabii din jur, și de aceea atașamentul lor de Scriptură era afectat. Adesea aveau alte influențe și alte priorități. Erau vulnerabili și se aflau adesea în confluct de interese, din cauza legăturilor de familie nepotrivite (6:17-19). O asemenea situație poate să existe și astăzi în comunitățile Bisericii.

În slujirea preoțească de la Ierusalim intraseră prin relații de familie cu familiile preoțești, și oameni care nu erau din seminția lui Levi, deoarece veneau dintre păgâni. Problema accesului la preoție, în acea vreme, era o problemă de identitate levitică și de ascultare de Dumnezeu (7:63). Nu trebuie să existe oameni în slujire care nu sunt chemați, care nu sunt pocăiți, care nu sunt dedicați și sfinți Domnului. De asemenea, moabiții și amoniții nu erau acceptați la închinare, ca atare, datorită istoriei lor de ură față de Israel și de neascultare față de Dumnezeu (cap. 13). Totuși, în preoție erau oameni nechemați, iar în adunarea poporului erau mulți moabiți și amoniți.

De fapt, ajunseseră să accepte compromisuri în multe privințe și să nu fie sfinți Domnului. Puneau sabatul deoparte și acceptau neguțători în Ierusalim, care bineînțeles nu se odihneau de Sabat, nici nu veneau la închinare (13:20-21).

Era un popor sensibil, gata să regrete păcatele, dar gata și să rămână în deznădejde să fie biruiți de ea (8:9-11). Noi știm și din 2 Corinteni care sunt primejdiile căderii în deznădejde, din cauza regretelor față de trecut și greșelile făcute altădată.

Realizările poporului lui Dumnezeu, sub Neemia

Sub conducerea lui Neemia – și împreună cu el, sub conducerea lui Ezra, poporul din Iudeea, dar și cei cei întorși din Babilon și Susa, își recapătă identitatea. Ei se

întorc cu pocăința la legământul lui Dumnezeu și încep să reclădească cetatea și să reorganizeze închinarea la Templu și viața cetății, potrivit celor spuse poporului în Legea lui Moise. Într-un fel, ei se reîntorc în Canaan, în Canaanul chemării lui Dumnezeu.

Ei își văd curajul și caracterul puse la încercare. De asemeni, au ocazia să observe că încă mai există probleme de curăție personală, de sfințenie și slujire: slujirea leviților, căsătoriile mixte, orgoliile aristocrate, dărnicia, presiunile economice, relațiile sociale. Toate au fost serioase capete de acuzare înainte de plecarea în exil.

Există însă o problemă, și toți își dau seama de ea, mai ales în timp. În-țoarcere a avut loc, dar lipsește regele davidic. Așadar, nu este în mod perfect o înțoarcere la gloria de odinioară a Israelului. În urmă cu aproape două generații, existase însă un prinț davidic, numit Zorobabel (Zerubbabel – „mlădița din Babilon” sau „cel ieșit din Babilon”), strănepot al lui Ieconia – sau Iehoiachin (1 Cronici 3:16-17), fiul lui Shealtiel ori Pedaia, ambii fii ai lui Ieconia, care fusese penultimul rege din Iuda. El a fost numit guvernator al regiunii Iuda de regele Darius I, din partea imperiului persan (Hagai 1:1) și lui i s-a permis să reconstruiască Templul din Ierusalim, probabil ca să nu aibă evreii un motiv de răscoală. În acea vreme Zorobabel acționase împreună cu preotul Iosua ca să încurajeze poporul la reconstrucția Templului (538-536, cf. Hagai 2:23). Este interesant de observat că în rugăciunea de pocăința a leviților, din Ieremia 9, nu este menționată nevoia unui rege din neamul lui David. Pare să fie o lipsă teologică a leviților. Sunt amintite doar legământul cu Avraam și cel de pe Sinai.

Totuși, Templul început atunci nu a fost terminat și sărbătorit, sfințit, decât mai târziu, în 416 (conform Ezra 2:23), în timpul lui Neemia și Ezra, când s-a ținut și prima mare Sărbătoare a Corturilor, aproape la 100 de ani distanță de reconstrucția sa. Din acest motiv, unele tradiții târzii (de exemplu, 2 Macabei 1:18-2:14), afirmă că altarul Templului, și chiar mai mult decât atât, a fost construit în timpul lui Ezra și Neemia. După Zorobabel, regiunea lui Iuda i-a avut drept guvernatori din partea imperiului persan pe Neemia (anul 445) și Hanania (vezi, Neemia 7:2).

Zorobabel este amintit în linia genealogică a lui Isus (Matei 1:12-13 și Luca 3:27). Profetul Hagai și profetul Zaharia se referă la reconstrucția Templului în

timpul său, alături de preotul Iosua (Hagai 2:3-4, și Zaharia 4:4-10), pentru că Dumnezeu avea planuri mari cu acest Templu. El reprezenta o restaurare importantă a închinării la Ierusalim. Acesta este Templul care a fost extins și consolidat de Irod cel mare și în care a intrat Isus, fiul lui David, adevăratul rege al lui Israel și al întregii lumi. Toți evreii erau mândri în vremea aceea de măreția Templului lui Irod și îl laudau, dar Isus îl va critica și îi va prevesti prăbușirea (vezi Matei 24:1-2, etc.).

Pe parcursul acestei reconstrucții Neemia își dă seama de câteva lipsuri inerente și importante: reconstrucția aceasta nu putea asigura continuitatea casei regale davidice, era parțială în sensul că doar regatul lui Iuda era restaurat, nu și Israelul de nord, iar Templul lui Zorobabel încă nu era finalizat. În mod particular, acest Templu nu avusese parte de sfințirea glorioasă din timpul lui Solomon, când slava Domnului venise peste Templu, nu avea designul elegant și bogat al Templului lui Solomon, și nu mai conținea chivotul cu mana, toiagul lui Aaron și tablele legii, care dispăruseră în contextul atacului babilonian.

Subiectul restaurării complete a lui Israel îi preocupa pe toți iudeii în vremea lui Isus și se poate observa bine și în întrebările ucenicilor puse lui Isus, înainte și după învierea sa. Există aici o tensiune eschatologică importantă. Împlinirea planurilor divine cu Israel însemna o restaurare completă.

Neclaritatea felului în care se face restaurarea religioasă și politică a lui Israel s-a văzut în faptul că în acest nou Ierusalim refăcut și în acest Templu nou, reconstruit, va ajunge curând o dinastie evreiască ne-davidică, dinastia hasmoneană, provenită din Iuda Macabeul (preot levit, 167 îH). Această dinastie va continua până la apariția neamului lui Irod (Antipater, tatăl lui Irod – a fost vicerege, apoi Irod cel Mare – rege deplin, apoi fiii lui Irod – care au fost doar tetrarhi, adică regi pe câte o pătrime, aproximativ, din fostul regat).

Împlinirea reînțoarcerii lui Israel se întâmpla de abia atunci când ei îl vor recunoaște pe Isus Mesia, fiul lui David. Dar atunci, poporul lui Dumnezeu îi include și pe ei și Biserica dintre neamuri. Viitorul îndepărtat așa cum se ved în Apocalipsa include și un Ierusalim ceresc, coborât pe pământ, unde Dumnezeu va locui împreună cu oamenii.

În încercările lor din istorie de a fugi de prigoană și de antisemitism, evreii au fost gata să întemeieze în Uganda un stat temporar, în protectoratul englez de

aici, în 1903, precum și în Manchuria chineză, ocupată de japonezi, o altă entitate administrativă evreiască (1939-1945). Chiar și Uniunea Sovietică a încercat crearea unei zone autonome evreiești, dar fără succes. Aceste diferite proiecte au căzut definitiv odată cu posibilitatea întoarcerii în teritoriul tradițional palestinian și înființarea statului Israel (1948).

Principalele interpretări și aplicații ale cărții Neemia

Cartea profetului Neemia este o carte despre lideri. Este o carte despre părțasia poporului și unirea lui într-un efort comun de reconstrucție. Este vorba despre reconstrucție materială (proiecte materiale în vederea comunității de credincioși) dar și de proiecte de revitalizare spirituală (închinare, identitate, dreptate socială și generozitate).

Este o carte despre cum să faci față persecuțiilor și presiunilor intimidante a acelor lideri sociali sau politici care vor să descurajeze mersul înainte al Bisericii, acțiunile creștine, unitatea Bisericii. Este o carte despre cum să faci față atacurilor fizice și politice împotriva proiectelor și conducătorilor creștini, precum și a atacurilor psihologice și mass media. Înveți cum să faci față fricii, presiunii, dialogului mincinos și invitației la consiliere compromițătoare, la alianțe compromițătoare.

Este o carte care te pune pe gânduri în ce privește înțelegerea profunzimii la care poate ajunge corupția socială și religioasă în lumea celor credincioși. Este o carte despre inteligența liderilor, despre caracterul lor, despre onestitatea lor, despre încredere lor în Dumnezeu și despre rugăciunile lor. Este o carte despre jertfa personală în termenii renunțării la carieră și ai investirii în împărăția lui Dumnezeu. Este o carte despre importanța pocăinței, a citirii Bibliei și a rugăciunii. Este o carte despre identitatea de copil al lui Dumnezeu. Este o carte despre cum să ai o mărturie bună în adunare și în afara ei.

Este o carte despre felul în care îndrăgești persoana lui Dumnezeu, Împărăția lui, poporul lui, și felul în care vrei să îți investești viața în lucrările Domnului, până la venirea lui Hristos.

Partea 2: Explorare și studiu biblic

Martie

2, Neemia 1 (6-7), Importanța inimii credincioase și rugative

Am putea spune că primele două capitole ale cărții sunt capitole de pregătire. Orice lucrare de anvergură are nevoie mai întâi de o bună pregătire, de rugăciune și de planificare. Vom beneficia mult pentru proiectele noastre dacă suntem gata să învățăm de la Neemia și de la echipa sa de lucrători și slujitori.

SITUAȚIA SOCIALĂ BUNĂ A LUI NEEMIA, ÎN SUSĂ.

Ceea ce citim în această carte este jurnalul unei lucrări în care autorul se pune la dispoziția lui Dumnezeu. Este luna Chișleu (noiembrie-decembrie), anul 20 al domniei lui Artaxerxes, iar acțiunea se întâmplă în Susa, capitala imperiului persan, care îl biruise imperiul babilonian și acum conducea o bună parte din lumea Orientului apropiat. Iuda ajunsese în captivitate fiind biruiți de Nebucadnețar, împăratul Babilonului, iar pe timpul profetului Daniel, imperiul fusese cucerit de domnitorul persan Darius I.

Istorisirile lui Neemia (însemnările de jurnal de dregător credincios) încep în anul 445 îH, când regele Artaxerxes domnea în Persia. Neemia ajunsese să aibă o poziție socială foarte bună la curtea regelui, ca paharnic. Evreii erau și cinstiți, și temuți, și evitați, și invidiați. Neemia se afla la o distanță de aproape o generație de Mardoheu și regina Estera, și de regele Xerxes. Avea o poziție de cinste care îl ținea în preajma împăratului Artaxerxes și în atenția lui, și o poziție de responsabilitate și încredere maximă, pentru că siguranța și sănătatea conducătorului depindea de calitatea și grija la degustare, a lui Neemia. Probabil că, din această poziție, Neemia se asigura de producători și calitatea produsului, de calitatea transportului și depozitării, așa încât la masa regală să ajungă doar produse de calitate, verificate, păstrate în condiții de securitate. Era un maestru recunoscut în slujba sa. Legăturile sale cu paza împăratului la palat erau, foarte probabil, foarte strânse.

De obicei ne gândim că Neemia este o carte a muncii de reconstrucție a Ierusalimului în condiții dificile, o carte a reîntoarcerii lui Israel, conform profețiilor. Într-adevăr, este așa, dar reprezintă și mai mult decât atât. Ea este, de fapt, și o carte despre prezent, despre lideri și despre o comunitate unită, care vrea să trăiască în voia lui Dumnezeu și integrată în planul său. Ea este o carte a îngrijirii de Casa Domnului, atunci când ție îți merge bine în viață și ai tendința să te îngrijești doar de propria prosperitate. Ce loc ocupă Biserica și lucrarea Domnului în viața ta, ce loc le dai, atunci când ești prosper și ai o poziție bună în societate?

REAȚIA LUI NEEMIA: UN OM CĂRUIA ÎI PASĂ - SENSIBILITATE ȘI RUGĂCIUNE

În această situație de siguranță relativă și proeminență socială, Neemia primește vești din Ierusalim, de la fratele său Hanani. Veștile sunt îngrijorătoare. Două cuvinte sunt reprezentative „mare nenorocire și ocară”. Poporul rămas era derutat, dezamăgit și slab. Nu aveau nici viziune, nici forță să înceapă reconstrucția. Ierusalimul era în ruine: porți arse de foc, ziduri dărâmate, dezorganizare religioasă și administrativă. Existența de pe o zi pe alta, fără nici o viziune pentru prezent și viitor. Doar un vis irecuperabil despre trecut, despre cum a fost altădată.

Neemia cunoștea profețiile, cunoștea ce spune Scriptura, și se roagă pentru popor. El ne dovedește că deși se afla departe, în exil, inima lui era foarte aproape de poporul din Ierusalim. Neemia are o inimă sensibilă și îi pasă de soarta Ierusalimului: el îl întrebă pe fratele său cum mai erau lucrurile în Ierusalim. Neemia reacționează cu sinceritate și îngrijorare și plânge pentru Ierusalim. El se roagă lui Dumnezeu ca să intervin. El se identifică cu poporul și este smerit, adică recunoaște că și el și strămoșii săi, și familia lui au greșit înaintea lui Dumnezeu. El este un om practic pentru că, atunci când se roagă, se gândește și la planuri de viitor. De aceea, el îi roagă pe Dumnezeu să înduplece inima împăratului. Avea de gând să îi ceară ceva împăratului, dar nu știa când și exact ce anume. Dar Neemia unește rugăciunea cu planificarea acțiunilor viitoare. I-a trebuit 5 luni de rugăciune, din noiembrie în martie.

De obicei ne gândim că Neemia este o carte a muncii de reconstrucție a Ierusalimului în condiții dificile, o carte a reîntoarcerii lui Israel. De fapt, este o carte a îngrijirii de Casa Domnului, atunci când ție îți merge bine în viață și ai

tendința să îți vezi doar de propria prosperitate. Ce loc ocupă Biserica și lucrarea Domnului, atunci când ești prosper și ai o poziție bună în societate?

Prima dovadă de implicare în lucrarea Bisericii este interesul, întrebările. Fii un om care este interesat, întrebător, nu blazat și dezinteresat față de cum este viața comunității creștine. Fii un om rugativ, un om smerit care se identifică cu nevoile și istoria celorlalți, un practic care atunci când se roagă face planuri de viitor.

EVALUAREA, JELIREA ȘI RUGĂCIUNEA

Evaluarea situației Ierusalimului era clară. Dar ce era de făcut? Neemia a plâns, a jelit, a postit și s-a rugat Dumnezeuului care a creat cerurile și pământul. Probabil a citit și Scripturile din acea vreme: cărțile lui Moise, ale lui Samuel, Iov, Psalmii, etc. căci rugăciunea lui este plină de citate biblice. El știe bine și promisiunile lui Dumnezeu și istoria lui Israel, cu părțile sale bune, dar și cu răzvrătirile și neascultarea poporului.

Rugăciunea lui Neemia este un bun model și pentru rugăciunea de mijlocire a credincioșilor din prezent. Să o citim și să identificăm în ea câteva părți importante (1.4-11):

- a. recunoașterea domniei suverane și a sfințeniei lui Dumnezeu
- b. recunoașterea vinovăției poporului.
- c. amintirea promisiunilor divine.
- d. mijlocirea pentru popor.
- e. cereri specifice pentru bunăvoința lui Artaxerxes.

Rugăciunea pentru Artaxerxes arată că Neemia deja se gândea la un set de cereri de la împărat și cerea îndurarea Domnului.

APLICAȚII

Ce însemnau cuvintele „mare nenorocire” și „ocară” prin care Hanani, fratele lui Neemia, descrie situația din Ierusalim?

.....
.....
.....
Dacă ai o profesie anume, cum avea Neemia, în ce fel crezi că poți fi folositor în Biserică, chiar dacă nu ești pastor sau misionar sau dirijor de cor, etc.?

.....
.....
.....
Ai mijlocit vreodată pentru cineva în situații dificile? Pe ce texte din Biblie te-ai bazat în rugăciunea ta? Ai putea folosi rugăciunea lui Neemia ca model?

.....
.....
.....
Ai putea folosi rugăciunea lui Neemia ca model? Ce puncte sau motive de rugăciune ai împrumuta din ea?

.....
.....
.....
Te-ai rugat pentru conducătorii politici ca să fie favorabili proiectelor creștine?

9, Neemia 2 (4-5), Oportunitatea divină și inițiativa credinței

Un pastor american (W.W. Wiersby) a sugerat o serie de întrebări importante cu privire cartea lui Neemia. Se pare că acest dregător evreu și le-a pus și că ele sunt potrivite și pentru noi: de ce să mă ocup tocmai eu, dintre toți, de această lucrare? ce pot face și cum voi face? când voi începe și în ce fel? Răspunsurile la aceste întrebări au venit treptat și clar în viața lui Neemia tocmai pentru că el începuse să se roage și să se pună la dispoziția lui Dumnezeu. După prima etapă a primirii informațiilor din Ierusalim, a urmat etapa rugăciunii, iar în al treilea rând, a venit etapa oportunității de acțiune. Adevăratul lider se roagă și concomitent își pregătește planuri de acțiune pe care le pune înaintea lui Dumnezeu.

1. AȘTEPTAREA RĂSPUNSULUI LA RUGĂCIUNE

După patru luni de rugăciune pentru Ierusalim (din luna Chisleu, adică noiembrie-decembrie, din 1:1, până în luna Nisan, adică martie-aprilie, în 2:1), Neemia era din ce în ce mai îndurerat de soarta Ierusalimului. Perseverența lui este demnă de remarcat. La îngrijorare însă s-a adăugat și oboseala, și tristețea, căci avusese parte de o așteptare îndelungată.

Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile sale a venit apoi sub forma unei întrebări neașteptate din partea împăratului. După cum se vede, între Neemia și împărat era o relație bună, cu anumite note personale. Masa la care fusese chemat să slujească pare o masă de familie, pentru că și regina, soția lui Artaxerxes era prezentă acolo, lângă împărat, și se pare că a participat și ea la discuție, prin gesturi sau scurte intervenții (6). Dumnezeu le pregătește pe toate. El se folosește de oamenii din jur ca să ne aducă ocazii de acțiune și ferestre de oportunitate. Cu această ocazie ne aducem aminte și de felul în care Dumnezeu i-a răspuns Esterei și poporului iudeu din Susa pe când se rugau pentru izbăvire de sub sentința la moarte. Într-adevăr, cărțile Estera, Ezra și Neemia reflectă frământările aceleiași perioade și ale aceleiași comunități evreiești aflate în exil.

Emoțiile lui Neemia erau complexe. Dificultatea situației venea din faptul că paharnicul regal nu trebuia să fie trist atunci când slujea. El trebuia să creeze o atmosferă bună la masa împăratului. A fi trist însemna o lipsă de performanță și i

se putea imputa. Iar tristețea lui s-a observat. Adesea, presiunile serviciului se adaugă la îngrijorările și neliniștile noastre. Când ești în lucrarea lui Dumnezeu, în voia lui, îi poți însă cere lui ajutorul.

În întrebarea lui Artaxerxes se vede călăuzirea lui Dumnezeu. Aici nu se vede doar sensibilitatea împăratului, ci și mâna lui Dumnezeu care l-a inspirat să pună acea întrebare. Noi ne rugăm atunci când vedem o nevoie și așteptăm, iar Domnul va răspunde și ne va deschide ocazii de lucrare.

2. REACȚIA CREDINCIOASĂ ÎN FAȚA OPORTUNITĂȚII NEAȘTEPTATE

Confruntat cu întrebarea împăratului, Neemia a început să se teamă (2). Cunoștea și el cerințele slujbei sale. Pe de altă parte, era greu să mărturisești împăratului motivul tristeții. Soarta Ierusalimului era un subiect controversat, pentru că era capitala unei regiuni învinse și exista posibilitatea unei acuzații de răzvrătire.

În timpul acestui dialog cu regele, Neemia are timp să se roage (4). Versetul 2:4 este foarte frumos: împăratul îl întreabă concret ce anume cere, iar Neemia se roagă Dumnezeului cerurilor, exact înainte să răspundă. El stătea mai întâi de vorbă cu Dumnezeu, apoi cu împăratul.

El răspunde cu curaj și cere ceva nemaînchipuit de îndrăzneț: permisiunea de a pleca pentru un timp să organizeze personal și să supravegheze reconstrucția cetății Ierusalimului (5-6). Rugăciunea merge mână în mână cu curajul și cu claritatea planurilor. Când știi la ce te gândești, știi pentru ce să te rogi.

Cererea lui Neemia nu este simplă, este una complexă. El avea toate aceste planuri în minte. Tristețea lui nu era doar o tristețe cu lacrimi, ci una cu planuri și măsuri de urmat. De aceea, dă un răspuns bine pregătit, detaliat. Cere să plece el în persoană, știe pe cât timp ar vrea să plece și când să se întoarcă, și cere scrisori de recomandare către dregătorii regiunii unde se afla Ierusalimul (7) ca să îi fie aprobate și autorizate accesul și reconstrucția, cere o scrisoare pentru administratorul pădurilor imperiale Asaf (8), pentru materiale de construcție, și prezintă un plan de reconstrucție care include zidul cetății, porțile cetății, precum și o casă în care să stea Neemia în timpul muncii de șantier.

El nu uită nici o clipă cu cine stă de vorbă: „Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine” (8).

3. ÎNCEPUTUL ACȚIUNII: VERIFICARE, TACT, MOTIVARE, CONȘTIENTIZARE

În 2.9-20 se vede începutul reconstrucției. Scrisorile de recomandare sunt duse la guvernatorii zonei de care depindea Iuda (Sanbalat, din Horon, și amonitul Tobia – administratorul), care nu se bucură de lucrare (9-10, 19-20) și încep de timpuriu cu acuzații false și batjocuri. Lor li se adaugă și arabul Gheșem (un nume semitic). Neemia conștientizează pericolul opoziției celor necredincioși – nu va însemna că Domnul nu va da victoria, dar va impune o disciplină mai mare, mai multă rugăciune și încredere în Dumnezeu, o organizare mai bună și un curaj mai clar.

Neemia verifică personal, în secret, starea lucrurilor (11-16). O bună evaluare a situației de fapt, atentă (13), realistă, detaliată și personală (chiar în secret, v. 16) este o primă condiție a lucrării de reconstrucție. Evaluarea nu se delegă – se face personal. Lucrările se pot delega.

Neemia are tact în felul său de a acționa. El îi convoacă pe conducători la o ședință și îi motivează la reconstrucție (17-18). Are un bun discurs motivator, adică știe să comunice obiectivele propuse și starea de spirit necesară.

Față de acuzatorii păgâni care funcționau ca administratori imperiali locali, el are un răspuns tranșant (20) din care se vede o bună motivare teologică și încredere în Dumnezeu: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda. Noi, robii săi, ne vom scula și vom zidi; dar voi n-aveți nici parte, nici drept, nici aducere aminte în Ierusalim.” Acesta este primul pasaj în care sunt amintiți acești dregători păgâni importanți în zonă: Sanbalat, din Horon, Tobia, administratorul amonit, și Gheșem, arabul (numele lui înseamnă „bucătarul”, Gașmu – cum este numit mai târziu). Ei i-au batjocorit pe Neemia și echipa sa și i-au acuzat de răscoală. Interesul acestor batjocoritori devine tot mai clar pe parcursul cărții lui Neemia. Ei erau înrudiți familia largă a marelui preot Eliașib, care era foarte puternic și bogat. Fiii și nepoții lui Eliașib erau ginerii acestor lideri locali. Eliașib avea grija ca din zeciuielile pentru preoți, să dea o parte mare și acestor administratori locali. Probabil, că și el beneficia de pe urma acestei relații, căci acești păgâni îi făceau un portret favorabil la curtea lui Artaxerxes și între nobilii locali, sau îi facilitau cumpărarea de terenuri și zidirea de case.

Slujirea Domnului era amestecată cu interesele economice și politice locale într-un mod care sărăcea Casa Domnului și care lucra împotriva restaurării închinării poporului și a rezidirii capitalei.

APLICAȚII:

Alege să te rogi în mod special pentru un proiect creștin care este în nevoie de acțiune și în care ești și tu implicat sau poți fi și tu implicat. Alege un subiect de rugăciune și alocă un timp de mijlocire.

.....

.....

.....

Fă un plan de acțiune pe care să îl poți împărtăși cu cineva implicat în același proiect. Recunoaște suveranitatea Domnului și nevoia după ajutorul său.

.....

.....

.....

Ia o bucată de hârtie și mergi pe teren, și consultă-te cu altcineva implicat în lucrare, pentru a evalua realist situația.

.....

.....

.....

Gândește-te cum ai putea să comunicii cuiva sau să prezinți nevoia acelei lucrări, și cum ai putea motiva pe alții să te ajute?

.....

.....

.....

Gândește-te la teologia lucrării respective: ești conștient că vor exista împotriviri? Ce răspunsuri și ce soluții ai pentru asemenea eventualități?

.....

.....

.....

16, *Neemia 3 (23, 28), Zidirea Bisericii și a familiei*

După primele două capitole, care prezintă pregătirea reconstrucției Ierusalimului, cartea lui *Neemia* începe să descrie lucrarea propriu-zisă de rezidire a cetății. Al doilea Templu avea temeliiile puse deja, sub conducerea lui *Zorobabel*, de aproximativ 100 de ani, iar închinarea la Templu era funcțională, deși nu în toate detaliile. Lucrul acesta se poate vedea din faptul că preoții deja locuiau în jurul Templului și slujeau acolo. Între problemele legate de funcționare sa erau existența unor liste incomplete și neverificate de preoți și leviți slujitori – *Neemia* va verifica toată echipa de slujire. De asemenea, era o problemă cu căsătoriile cu soții dintre păgâni și cu înrudirea acestor preoți cu popoarele păgâne din jur, prin încuscrire. *Neemia* va verifica și acest lucru. În același timp, nu era bine organizată, se pare, slujirea ușierilor, a cântăreților, și în general a leviților, la Templu.

Față de aceste realizări dublate de neajunsuri, acum mai erau câteva obiective de atins: reconstrucția zidurilor și porților Ierusalimului, a locuințelor celor din cetate, finalizarea organizării Templului și refacerea vieții sociale și de închinare a capitalei. Reconstrucția Ierusalimului era proiectul de bază, și exista așteptarea că odată cu refacerea capitalei și a vieții de închinare, toți locuitorii cetăților dimprejur urmau să se integreze într-o viață socială activă, unită, și într-o închinare bine organizată.

O dată împlinite toate aceste obiective, comunitatea din Ierusalim îi putea primi și integra pe toți noii veniți întorși acasă din exil. Capitolele 3-6 se concentrează pe reconstrucție și finalizarea ei, în condiții de opoziție din afară (4 și 6), precum și în condițiile de confruntări și probleme etice în interiorul poporului (5).

1. PARTICIPAREA FAMILIILOR LA REZIDIREA IERUSALIMULUI

Soluția găsită de *Neemia* în cooperare cu preoții din Ierusalim a fost reconstrucția pe secțiuni a cetății, în jurul câte unei porți, între două turnuri de apărare, iar de fiecare secțiune și poartă se ocupa una de familiile de bază preoțești, din cetate. În cartea *Neemia* poporul participă la rezidirea a 10 porți. De obicei, între simbolurile din Vechiul Testament, cifra 10 înseamnă putere, iar jumătatea ei,

cifra 5, semnifică slăbiciune. Neemia descrie repartizarea muncii la ziduri și porți începând cu zidul de nord mai întâi (3:1-7, de lângă Templu), apoi a zidului de vest (3:8-13), apoi a celui de sud (3:14) și a celui de răsărit (3:15-32).

Se poate observa importanța implicării întregii familii în lucrările de rezidire a închinării la Templu, iar observația este valabilă și pentru închinarea în Biserică, astăzi. Preoții capi ai familiei se implicau personal, dar nu numai ei, ci erau motivați să participe toți membrii familiei. Nu există o slujire personală a creștinului, detașată de viața familiei sale. O bună conducere și slujire spirituală înseamnă implicarea capului familiei, dar și motivarea și implicarea celorlalți membri.

Observăm că este vorba de porțile de intrare și de ieșire în cetate, adică pe aici se asigura accesul în cetate, activitățile cetății, precum și apărarea cetății. În caz de atac și zidurile, dar și porțile erau esențiale. Așadar, familiile asigură accesul în cetatea lui Dumnezeu, în comunitate, precum și apărarea comunității. Principiul este foarte important, pentru că oamenii invită alți oameni și îi întâmpină cu iubire creștină și cu învățătură, în biserică. Tot așa, atacurile imoralității sau ale necredinței nu au întotdeauna caracter individual, ci pot include și familiile. Apărarea vieții spirituale a Bisericii începe din familie, și se asigură pornind din familie.

Mai mult, se observă că lucrările au fost repartizate unor familii, pe secțiuni de zid și porți, dar la aceste familii s-au asociat și alți participanți la echipele de reconstrucție. Practic, deși familiile preoțești reprezintă principalul reper al reconstrucției, echipele de pe teren sunt mai mari. Este important să vedem în fiecare caz cine s-a asociat, cu care familiei, cine s-a așezat lângă aceste familii și au contribuit cu părți mai mici, dar care au condus la completarea întregii rezidirii. Lucrările în Biserică trebuie desfășurate prin asocieri, participări mai lrgi, prin echipe și prin facerea de ucenici. Neemia folosește mai multe expresii cheie despre aceste asocieri, cum ar fi „alături de ei”, și „după ei”. Capitolul trei enumeră 38 de lucrători, pe nume, și 42 de grupuri sau colectivități care au contribuit la reconstrucția zidului și porților. Cuvântul „a zidit” este folosit de șase ori în Neemia 3. Expresia „a repara” este folosită de 35 de ori. De cinci ori sunt pomenite zăvoarele și încuietorile.

2. CELE ZECE PORȚI ALE IERUSALIMULUI SUNT RECONSTRUITE

Una din expresiile des repetate este că la zidirea fiecărei porți, s-a făcut reconstrucția, consolidarea, s-au pus ușile, încuietorele și zăvoarele, și a fost sfințită. Fiecare familie a lucrat la zidul din dreptul casei sau din dreptul proprietății sale, iar apoi, dacă a fost posibil, uneori chiar dincolo de aceste limite. Orice reconstrucție începe din dreptul propriei familii și din dreptul propriei case: sănătatea Bisericii începe cu rezidirea părțășiei înăuntrul fiecărei familii și prin prezența și slujirea fiecărei familii în Biserică.

Lista celor 10 porți ale cetății de atunci cuprindea în zidul de nord, următoarele porți: Poarta oilor, Poarta peștilor și Poarta veche. În zidul de apus era Poarta văii (de aici a pornit Neemia inspecția de noapte a zidurilor și porților ierusalimului, în 2:13-15). În zidul de sud se afla Poarta gunoiului, iar în zidul de sud-est erau Poarta izvorului (a fântâniei) și Poarta apelor. În zidul de nord-est se aflau Poarta Cailor, Poarta de răsărit și Poarta inspecției (sau Poarta apelului, pe nume, poarta Mifcad). Reparațiile au durat 52 de zile și zidirea s-a făcut într-un ritm foarte intens. S-a parcurs un cerc complet, până s-a ajuns iarăși la Poarta oilor, din nord. Această perioadă de 52 de zile arată intensitatea cu care s-a lucrat și ajunge un fel de emblemă a reconstrucției: „rezidirea cea performantă care a durat 52 de zile”.

Acestea sunt porțile antice ale Ierusalimului. Doar una sau două mai supraviețuiesc astăzi, cu nume schimbate. Cele vechi, reconstruite de Neemia sunt sub nivelul solului, iar deasupra lor sunt alte porți antice sau medievale. Structura cetății vechi poate fi reconstituită pe hărți sau în imagini, dar nu mai există în prezent, decât prin câteva ruine. Așadar, din slujirea de ieri a lui Neemia, din care se mai văd doar niște urme fizice, învățăm și noi principii istorice ale ascultării de Dumnezeu și ale reconstrucției comunității și închinării. Rezultatele spirituale ale restaurării sunt mai importante decât construcțiile fizice.

Enumerarea porților și a contribuțiilor reconstruite de Neemia și poporul de atunci reprezintă o sursă foarte mare de învățături și simboluri ale slujirii. Există multe studii și predici care încearcă să explice informația și simbolurile din acest pasaj. Dumnezeu folosește tot felul de oameni în reconstrucția poporului său (Biserica): conducători de regiuni și preoți, meseriași, oameni din interiorul cetății și din afara cetății, bărbați și femei, tineri și tinere. Liderii trebuie să fie un

bun model pentru ceilalți. Într-un caz anume, poporul din cetatea Tekoa a venit să ajute, dar nobilii săi (boierii, aristocrații) au refuzat. Oameni din alte orașe de lângă Ierusalim și-au lăsat treburile și interesele și au venit să ajute și ei (Gibeon, Mițpa, Tekoa, Ierihon, etc.). Unii au lucrat mai mult decât alții, și cu mai mare energie. Un anume Baruh a lucrat mai plin de zel (râvnă) decât toți ceilalți (3:20). Unii au lucrat foarte mult, au reparat zone extinse, conform proprietăților lor și conform puterii lor financiare (între aceștia, un exemplu evident este familia marelui preot Eliașib – din păcate, el face eforturi mari, dar în carte se va vedea că familia lui este atinsă și de o mare corupție).

Poarta oilor (1-2, 32)

Poarta pe unde intrau oile și mieii pentru jertfele de la Templu. Ea poate constitui o posibilă referință simbolică la Isus, mielul lui Dumnezeu. Aici au lucrat familia marelui preot, Eliașib, cu frații săi, tot preoți. Era o familie mare și influentă, care avea însă o situație socială încurcată și o etică problematică. Uneori erau drepecți, alteori erau corupci politic, dar iată că uneori aveau zel pentru Domnul. Lângă acești preoți au venit și locuitorii Ierihonului să lucreze. În echipă au intrat și oamenii lui Zacur.

Poarta peștilor (3-5)

Între Poarta oilor și Poarta peștilor erau două turnuri de apărare, cele mai puternice din Ierusalim, turnul Hameah și turnul Hananeel. Ea a fost zidită de familia lui Senaa, care cu lucrat în echipă cu mai multe familii (Meremot, Meșulam, Țadoc). Ei au fost ajutați de cei din Tekoa, care au venit singuri, pentru că liderii lor au refuzat să ajute reconstrucția. Nobilii din Tekoa nu s-au lăsat atrași de acest ideal prețios și biblic al restaurării poporului exilat și a capitalei, ci și-au văzut de afaceri, disprețuind, se pare, profețiile și credința în Dumnezeu. Erau un fel de atei sau agnostici ai vremii aceleia. Probabil că ziceau „nu aceasta este acum prioritatea noastră”.

Poarta veche (6-12)

Această poartă era numită și Poarta Colțului sau Poarta Mișneh („cartierul nou”). Așadar, Poarta veche era intrarea în Mișneh, cartierul cel nou. Aici au lucrat familiile Ioiada, Meșulam, Melatia – din Gabaon, Iadon – din Meron și oamenii din Gabaon și Mițpa. Unii au venit chiar de lângă râul Eufrat. Au ajutat familia lui

Uziel, meșter argintar și a lui Hanania, producător de mir (parfumuri). De asemenea, familia lui Refaia, mare dregător în Ierusalim, și familiile Iedaia și Hatuș. La zid și la cuptoare (există și o Poartă a cuptoarelor) au contribuit familiile Malchia și Hașub. În mod deosebit, aici a contribuit familia Șalum, deși acolo erau multe tinere. Șalum era un înalt dregător în Ierusalim. Precizarea despre implicarea fetelor lui Șalum, ne arată cât de mare era dedicarea și dorința familiilor de a reconstrui. Ne spune ceva, de asemenea, și despre faptul că rezidirea fizică și spirituală a Bisericii nu este doar opera bărbaților credincioși, ci și a femeilor credincioase.

Poarta văii (13)

Poarta văii și Poarta gunoiului se deschideau spre valea Hinomului (ghe-hinom, sau gheena), unde se ardeau gunoaiele cetății. Din Poarta văii și-a pornit Neemia inspecția de noapte amintită în cap. 2. Era considerată o poartă a smereniei, a acceptării intrării în Ierusalim, pe un drum din vale, smerit nu semeț. Familia Hanun și locuitorii din cetatea Zanoah au colaborat aici.

Poarta gunoiului (14)

Este Poarta igienizării, a curățirii. Malchia, un mare dregător peste Bet-HaCherem, din familia adoptată în Israel, a Recabiților, au lucrat aici. Pasajul este foarte important. Ei apar ca un exemplu de locuire credincioasă a unor străini din Samaria în poporul lui Israel (Neemia 35:1-14, 2 Împ 10:15-16). De fapt, sunt o prevestire a vremurilor de evanghelizare din timpul Bisericii, când și neamurile au parte de mântuire și intră în poporul lui Dumnezeu. Deosebirea ar fi că în Noul Testament neamurile sunt primite la mântuire prin credință, la fel ca evreii, fără a fi nevoie să devină parte a poporului evreu.

Poarta izvorului (15-25)

În apropiere erau izvorul Ghihon, Siloam, etc. Era o sursă principală de apă în Ierusalim. Ca atare, ea amintește de persoana și lucrarea Duhului Sfânt. Aici au lucra familia dregătorului Șalum, conducător al cetății Mițpa, un alt Neemia, dregător peste Bet-Țur, familiile lui Hașabia și a lui Bavai, dregători peste Cheila, familia lui Ezer, dregător peste Mițpa, și familia leviților din Rehum. Alături de ei, Baruh și familia lui care au lucrat cu o energie ieșită din comun (20). Precizarea aceasta despre zelul lui Baruh ne spune că oameni au diferite daruri.

Unii au acest dar de la Dumnezeu de a lucra neobișnuit de eficient și plini de entuziasm, și de a-i inspira și încuraja și pe ceilalți.

În această zonă au lucrat mulți alți cum ar fi familiile lui Meremot, preoții din jurul Ierusalimului, familiile Beniamin și Hașub, Azaria, Binui, Palal, și Pedaia. Se remarcă faptul că multe părți din zidul acesta aveau ca vecini proprietățile preotului Eliașib (marele preot). Toți au lucrat în dreptul casei lor, așadar, unii având proprietăți mai mici, alții mai mari.

Poarta apelor (26-27)

Dealul Ofel, dintre Poarta apelor și Poarta cailor, era în sudul zonei Templului. Slujitorii Templului scoteau apă de acolo. Acest deal avea multe izvoare. Acolo se afla și un turn fortificat. Această parte a istoriei despre rezidirea Ierusalimului, ne aduce aminte de Cuvântul lui Dumnezeu. Mai târziu, tot în cartea lui Neemia, se vede că la Poarta apelor, Ezra și preoții au explicat Scriptura, și au ținut o mare conferință biblică. Acolo au lucrat slujitorii Templului, care locuiau chiar pe dealul Ofel, și de asemenea și cetățenii din cetatea Tekoa, care sunt din nou menționați aici, la o a doua zonă de zid în care s-au implicat cu energie și dăruire.

Poarta cailor (28)

În zona acestei porți fuseseră grajdurile împăratului Solomon, unde își ținea caii cunpărați din Egipt. Era aproape de Templu. Preoții au reparat și Poarta cailor și Poarta oilor. Poarta cailor reprezintă pregătirea pentru luptă, pentru război și apărare, iar Poarta oilor, reprezenta poarta jertfelor pentru Templu. Așadar, iată că preoții sunt implicați și în slujirea Domnului, la închinare, dar și în viziunea de apărare a cetății. Fiecare familie a lucrat în dreptul casei sale.

Poarta de răsărit (29-30)

Astăzi este numită Poarta de aur sau Poarta Îndurării. Pe aici a intrat Domnul Hristos în Ierusalim, la ultimul Paște, înainte de a fi crucificat. A fost zidită (blocață) în evul mediu, ca să nu mai intre nimeni pe ea. Are două arcuri – sau porți arcuite, una fiind Poarta harului, iar cealaltă fiind numită Poarta pocăinței. Era o intrare regală, destinată regilor. Sub ea sau lângă ea fusese și Poarta Șușan (numită așa după capitala Susa, din Persia). Această poartă specială conducea drept la Templu și pe ea intra marele preot cu vaca roșie și tot pe ea se ieșea cu țapul ispășirii pentru Azazel, ca să i se dea drumul în pustiu. Aici au lucrat familia

lui Țadoc, Șemaia (paznicul cetății), Hanania și Meșulam. Unii au lucrat în fața casei lor, alții chiar în dreptul camerei lor (Meșulam). Așadar, se vede că lucrarea de reconstrucție devenea uneori foarte personalizată și individualizată.

Poarta Inspecției (31-32)

Se numea Mifcad și era poarta inspecțiilor militare, a recruților sau a prizonierilor care mergeau la închisoare (sau Poarta apelului – sau chiar Poarta închisorii). Aici au lucrat familiile lui Malchia (meșter argintar) și familiile altor meșteri sau negustori. Toți au avut ocazia să contribuie, așadar: preoți, leviți, dregători, paznici, meșteșugari, negustori, etc. Cu această poartă și cu porțiunea de zid de după ea se încheia zidul cetății și se ajungea din nou la Poarta Oilor, cu care s-a început lucrul.

Porțile cetății sunt semnificative atât prin nume, prin ordinea lor, cât și prin scopul sau utilizarea lor. Nu trebuie să cădem în capcana super-spiritualizării detaliilor, dar există multe paralele semnificative între domnia lui Hristos și aceste porți, precum și între ele și viața Bisericii. Ai încercat să le deslușești? Precizările lui Neemia în legătură cu ele, ne atrag atenția asupra multor principii importante în viața de credință și de slujire în Biserică.

APLICAȚII:

Ce fel de profesii au avut cei ce au lucrat la zidul cetății și la porțile ei? Vezi vreo încurajare sau învățătură pentru astăzi?

.....

.....

.....

De ce era important să participe și familiile la restaurare?

.....

.....

.....

Ați observat că participarea familiilor a însemnat și participarea fetelor? Cum vedeți participarea surorilor creștine în lucrările Bisericii?

.....
.....
.....
Mulți lucrători au venit din alte cetăți, chiar din localități îndepărtate. Nobilii din Tekoa (boierii, aristocrații) au refuzat să vină, deși supușilor au participat la lucrările de construcție. Ce vă spune lucrul acesta despre inima oamenilor? Oare au reușit ei să îi influențeze pe unii din cetățeni?

.....
.....
.....
Discutați semnificația și importanța reparării Porții oilor și Porții gunoiului.

.....
.....
.....
Discutați semnificația și importanța reparării Porții izvoarelor și Porții apelor.

23, Neemia 4 (14-15), Perseveranța în fața adversității

Cum să faci față adversităților, în timp ce lucrezi la un proiect bun, spiritual? Dacă o acțiune este sub grija lui Dumnezeu înseamnă că nu te vei întâlni cu greutăți, opoziție sau cu încercări? Cum să rămâi pozitiv în mijlocul dificultăților și a adversarilor de tot felul? Neemia 4, alături de alte capitole ale cărții, ne arată cum au trecut cu bine iudeii prinși în reconstrucția Ierusalimului, prin astfel de primejdii și încercări.

1. BATJOCURA ȘI RĂSPUNSUL FAȚĂ DE DISPREȚ (1-6)

Dacă există o echipă a reconstrucției, în Neemia 4 se vede că există și o echipă a opoziției față de reconstrucția fizică și spirituală a Ierusalimului. Așa se întâmplă și istoria Bisericii. Atunci când apar lideri întreprinzători și când poporul creștin are entuziasm pentru diverse proiecte bune, există și o echipă de descurajatori și disprețuitori care încearcă să inhibe entuziasmul și să blocheze proiectele de înnoire spirituală și de caritate.

Aici sunt trei adversari importanți, Sanbalat din Horon, cetate din Samaria (lider samaritean, conducător local în imperiul persan; se pare că numele său ar fi fost Sinubalit și însemna: „zeul Sin a dat viață”), Tobia, administrator persan venit din poporul amonit, legat de conducătorii evrei prin înscrisoare – era căsătorit cu fiica lui Șecania, lider iudeu, iar fiul său, Iehohanen, era ginerele lui Meshullam, alt lider iudeu. Alături de ei, era și Gheșem (sau Gașmu; „bucătar”), conducător local persan, de neam arab, probabil de neam regesc.

Capitolul începe cu batjocura lui Sanbalat și Tobia. Stând unul lângă celălalt, amândoi i-au spus cu mânie și ironie lui Neemia, că nu vor fi în stare să construiască nimic. Sunt doar niște „iudei neputincioși”, și le-au spus că în caz că „o singură vulpe s-ar sprijini de zid, l-ar dărâma”. Există destui oameni influenți politic care sunt gata să te descurajeze că nu ai suficientă expertiză tehnică și înțelepciune, sau putere financiară să mergi înainte cu un proiect pentru Împărăția lui Dumnezeu. Și, totuși, Domnul este cel ce dă binecuvântare.

Care este răspunsul lui Neemia și al poporului? Neemia se roagă lui Dumnezeu și îi cere sprijinul. Apoi, el îi conduce pe oameni la lucru. În al treilea rând, poporul lucrează cu inimă (cu energie, cu zel, cu dedicare, în mod susținut).

Acestea (rugăciune perseverentă, conducere capabilă și credincioasă, și lucru susținut) sunt trei condiții importante ale succesului în muncă – sau în slujire, atunci când ești ținta disprețului și atacurilor adversarilor..

2. ATACURILE ȘI ASIGURAREA PAZEI (7-15)

Atacurile celor ce doresc să împiedice lucrarea pot lua forme diverse. Am văzut cum mai întâi adversarii lucrării de restaurare au lovit prin batjocură și ironie. În pasajul 7-15, ei sunt hotărâți să strice zidurile și să îi atace pe constructori.

În 4:7 descoperim că echipa opozanților era mult mai mare decât cei trei conducători amintiți. Ea includea mulți arabi, precum și locuitori din Aon și Asdod, care s-au mâniat să afle că Ierusalimul urma să fie rezidit. Acești dușmani s-au unit ca să înceapă atacuri de distrugere a zidului. Într-un fel, scenele de aici parcă urmează scenariul unui film din Vestul sălbatic american.

Ce este de făcut? Neemia se roagă și în același timp pune și o strajă 24 din 24 ca locuitorii Ierusalimului să fie protejați. Rugăciunea și acțiunea merg împreună, mână în mână.

Poporul continua să se plângă însă și simțea că nu mai putea zidi nimic. La măsurile de mai sus, Neemia mai adaugă două, El organizează sau încurajează o rețea de iudei din localitățile înconjurătoare care îi anunță oridecâte ori se planifica sau pornea o expediție de distrugere și crimă. Versetul 12 spune că acești iudei au venit de 10 ori și l-au anunțat pe Neemia ce se întâmplă. Neemia i-a înarmat atunci pe toți locuitorii, pe familii (v.13) și i-a pus în spatele zidului și în secțiunile fortificate ca să aperse construcția. Deși fusese atât de pragmatic în toate acțiunile, Neemia îi îndeamnă pe toți din popor să nu se teamă și să se încreadă în Domnul, și să fie gata de luptă (v.14). Parcă ar fi fost un conducător militar experimentat care știe să își motiveze camarazii.

În toate acțiunile noastre practice, care însoțesc rugăciunile noastre, întotdeauna nădejea și eficacitatea finală, vine din partea lui Dumnezeu. Așa cum spune versetul 15: „Când au auzit vrăjmașii noștri că am fost înștiințați, Dumnezeu le-a nimicit planul, și ne-am întors cu toții la zid, fiecare la lucrarea lui.”

3. EXTINDEREA PAZEI (16-23)

Soluția de durată a fost că jumătate din oamenii lui Neemia lucrau și jumătate păzeau înarmați cu armură completă, grea (sulițe, scuturi, arcuri, platoșe). Conducătorii și strategii militari stăteau în spate, gata să îi conducă în luptă.

În ce îi privește pe lucrători, și ei luau parte la pază: cu mână lucrau, iar cu alta purtau arma, și toți aveau săbii la brâu (16-18, 21). Purtau arme și când mergeau la apă (23). Există perioade în viața și lucrarea Bisericii când vigilența împotriva dușmanilor și eforturile misionare trebuie să meargă mână în mână. Apărarea și construcția creștină trebuie să funcționeze concomitent. Un sistem de alarmă a fost pus la punct, sunatul cu trâmbița, care ne aduce un pic aminte de vremea exodului, când poporul călătorea prin pustie condus de Moise.

Dar cine sunt dușmanii de astăzi? Uneori pot fi cete de teroriști, de briganzi, de așa-zii partizani sau militanți din diferite grupări politice sau religioase. Aceasta este situația în multe țări. Adevărul este că adesea acești vrăjmași sunt păcatele și ispitele din jurul nostru care vor să strice lucrarea și să ne ruineze viața. Să ne gândim un pic cine ar putea fi acești dușmani: minciuna între frați, bârfa, răzbunările, imoralitatea, certurile în familii, părăsirea căminului, violența față de copii sau violența între soți, băutura, jocurile de noroc, drogurile, tot felul de dependențe. Ne vom lăsa oare învățați de Cuvântul Domnului să luptăm împotriva lor și să construim lucrarea de misiune și mărturisire a evangheliei în același timp? Să creștem spiritual, să fim roditori în sfințenie și ucenicie? Sau în dreptul nostru zidul va fi atacat și năruit, și mulți vor fi rușinați de acest lucru?

APLICAȚII:

Ce fel de atacuri la persoană pot întâlni creștinii pe parcursul vieții lor de creștini? V-ați întâlnit cu așa ceva? Cum ați procedat?

.....

.....

.....

Cu ce fel de dușmani se pot întâlni creștinii din misiunile din țările din lumea a treia? Cum îi putem ajuta?

.....
.....
.....

Ce fel de dușmani amenință viața și mărturia noastră creștină în societate? De ce fel de păcate trebuie să ne ferim?

.....
.....
.....

Care sunt țintele finale ale celor ce se opun revitalizării Bisericii?

.....
.....
.....

Puteți descrie tipul de pază pe care l-a asigurat Neemia?

.....
.....
.....

Cum pot fi îmbinate lucrarea creștină și paza împotriva adversarilor agresivi?

.....
.....
.....

Cum trebuie să se îmbine rugăciunea și paza activă în lucrarea creștină?

.....
.....
.....

Ce asemănări vedeți între armura creștinului din Efeseni 6 și armura lucrătorilor de la zidul Ierusalimului?

.....
.....
.....

Ce asemănări vedeți între Psa. 110:7, Judecători 7:1-7, și Neemia 4:13, 17? Ce credeți că recomandă aceste pasaje despre vigilență și luptă?

.....
.....
.....

30, Neemia 5 (8-9), Frație, sfințenie și dedicare

Într-o Biserică în care oamenii se dăruiesc total unei vieți de creștere spirituală și sfințenie, dificultățile nu au de a face doar cu împotrivirile venite din partea unor adversari externi, sau cu ispite – la nivel personal, ci și cu una din cele mai importante confruntări din viața creștină, cea care ține de căutarea sfințeniei și dreptății în comunitate, între frați. Cartea Neemia ne ajută să explorăm aceste surse de probleme: neglijențele în relații, abuzurile, nedreptățile sociale care apar chiar în Biserică, între frați, și ne ajută înțelegem care sunt remediile biblice.

1. NEDREPTĂȚILE ȘI SOLUȚIONAREA PLÂNGERILOR (1-5)

În particular, părinții cu familii mai sărace au ridicat plângeri și acuzații grave împotriva iudeilor mai bogați. Biblia zice „mari plângeri împotriva fraților lor iudei”. Frația în Hristos, în ce privește mântuirea, există cu adevărat, este o realitate. Problema este că purtarea neatentă și abuzivă, și nedreptatea, se poate manifesta și la acest nivel, și aduce mari întristări, tulburări.

Plângerile acestora sunt prezentate în 2-5. Răul făcut de frați iudei către alți frați iudei era imens. Poporul sărac nu mai avea ce să mănânce, nu mai aveau nici bani cu care să cumpere hrană. Au cerut, deci, grâu ca să mănânce și să trăiască (2). Ar fi fost frumos dacă ceilalți le-ar fi dăruit ceva. Alții aveau cum să plătească, dar asta însemna să își pună sub ipotecă și casele, și terenurile și culturile. Alții spuneau că și le-au pus deja sub ipotecă, iar copiii lor deveniseră deja robi în familiile celor bogați – adică fuseseră vânduți ca robi (3-5). Aceasta era învinuirea cea mai grea. Frații lor iudei acceptaseră ipotecile și înstrăinarea copiilor la muncă – pentru hrană, și acum le luau proprietățile și le înrobeau copiii. Le împrumutaseră bani cu dobânzi mari și acum foloseau sistemul imperial pentru a-și recupera împrumul. Familiile sărace erau sugrumate de datorii și dobânzi și drame de familie cărora nu le mai puteau face față. Și aceste lucruri se întâmplau exact când poporul făcea eforturi uriașe ca să construiască zidul și porțile Ierusalimului, ca să împlinească lucrările Domnului și să se apere de atacurile din afară ale vrăjmașilor.

În mijlocul eforturilor celor mai sincere și pline de dedicare, firea omească se poate face cunoscută prin insensibilitate, avariție, lăcomie, duritate, ne-

dreptate. Ce trebuia făcut? Să se părăsească toată lucrarea, pentru că nu este perfectă? Să fie pedepsit tot poporul – pentru că existau asemenea cazuri? Să părească oamenii credința în Dumnezeu și proiectele bune, sfinte, la care lucrau, împlinirea profețiilor să fie lăsată în paragină? Criza etică se poate transforma ușor în criză a credinței, în îndoieli și pesimism, în ateism și chiar în răutate.

Neemia spune că soluția este alta: pocăința și transformarea, repararea neajunsurilor, cu sinceritate și zel, și cu teamă de Dumnezeu.

2. SOLUȚIA LUI NEEMIA (6-13)

Neemia recunoaște imediat că o asemenea situație este intolerabilă și se supără foarte tare. Aceasta este o supărare sfântă, dreaptă, nu o mânie care să aducă nedreptăți și răzbunare. El ia câteva măsuri importante: muștrare, îndreptare, și legământ (promisiune cu legământ).

Prima măsură este muștrarea dregătorilor și celor cu funcții mari (7). Confrunțați cu această muștrare cei vinovați au tăcut, spune Neemia (8). Și tăcerea este un răspuns. Este absolut inacceptabil ca unii să încerce eliberarea robilor, iar alții să se țină de înrobirea fraților (Levitic 25:46 atrage atenția împotriva asprimii față de frați). Problema aceasta făcea să se repete nelegiuirea din timpul lui Ieremia (Ier. 34:8-11). Poporul era în primejdie să repete greșelile care l-au dus în robie.

Ceea ce propune el, pe lângă muștrare, este o reparație totală, în care se dă pe sine ca exemplu. În situația de față, toți ar trebui să ierte datoriile fraților lor. Așadar, toate terenurile, culturile și casele, plus a suta parte din argint, aur, grâu, must și undelemn, produse de lux, ar trebui date înapoi.

Toate acestea Neemia le leagă de „frica Dumnezeului nostru” (9). Mai mult, el îi obligă să facă un legământ cu Dumnezeu în această privință: cine va îndrăzni să facă altfel, să-l lipsească Dumnezeu de toate averile și proprietățile sale (5:13). Și toată adunarea a zis „Amin” (5:13).

3. MĂRTURIA LUI NEEMIA (14-19)

Capitolul se încheie cu mărturia slujirii lui Neemia. Neemia ne explică faptul că în spatele măsurilor luate (muștrare, reparație, legământ), el s-a bazat pe principii profunde și pe propriul său exemplu de viață, asumat complet.

El ne explică hotărârea luată ca în toți cei 12 ani de guvernare, să nu traiască din taxele luate poporului, ci din propriul buzunar și venit de la imperiu. Înainte de Neemia, ceilalți dregători evrei ridicau patruzeci de sicli de argint pe an, plus pâine și vin – și la fel făceau și subalternii lor. Dar Neemia s-a ferit să nu apese poporul „din frică de Dumnezeu” (15).

Curăția sufletească și corectitudinea financiară a lui Neemia ne impresionează. În acești ani de reconstrucție și guvernare el a lucrat cot la cot la zidirea zidului și nu a făcut nici o tranzacție în care să se folosească de influența poziției sale ca să câștige averi sau influență (16). Și-a hrănit slujitorii plătiți fără să colecteze nici un drept de dregător (17). De aceea, el se roagă ca Domnul să îl vadă și să îl răsplătească (19). Lecția este foarte valoroasă pentru noi toți: într-o stare de entuziasm și lucrare spirituală bună, trebuie să avem o etică înaltă, să nu facem tranzacții în interesul nostru, ci doar să lucrăm cu inimă pentru Domnul – iar Domnul va vedea și va răsplăti toate aceste eforturi.

APLICAȚII:

Credeți că nedreptățile sociale și abuzurile pot apărea și în bisericile de astăzi? În ce formă? Ce ar trebui făcut?

.....

.....

.....

În ce au constatat abuzurile frățești ale celor bogați?

.....

.....

.....

Erau poporul în primejdie să repete păcate dinainte de plecarea în exil?

.....

.....

.....

Care este soluția lui Neemia? La ce măsuri apelează Neemia?

.....
.....
.....

De ce liderii creștini trebuie să se ferească de a face afaceri în biserică, bazați pe poziția lor de lideri?

.....
.....
.....

De ce baza eticii și purtării drepte este „frica de Domnul”?

.....
.....
.....

Aprilie

6, Neemia 6 (11-13), Înțelepciune în fața capcanelor viclene

Nu rareori o lucrare bună a Bisericii ajunge să fie confruntată cu încercări de de-turnare, de acuzare, de denigrare. Bârfele nu sunt greu de crezut pentru că ele pleacă de la ideea că toți oamenii au defecte și toți pot fi incorecți, așa că nu este greu să îți imaginezi ce este mai rău. Bârfele și insinuările sunt însă distrugătoare când prezintă această posibilitate drept certitudine, pentru că mint și distrug reputația, întinează imaginea publică și strică mărturia slujitorilor spirituali sau a liderilor creștini, în general, a Scripturii, a Bisericii. Capitolul șase ne pune în fața unor încercări de învinovățire nedreaptă, de șantaj și intimidare, în fața unor capcane sociale și atacuri psihologice pe care Neemia a știut să le vadă, să le recunoască drept ceea ce sunt și să se ferească de ele.

CAPCANA UNELTIRILOR ȘI A DIALOGURILOR FALSE, COMPROMIȚĂTOARE (1-9)

Prima încercare a vrăjmașilor lui Israel de a-i împiedica pe iudei să rezidească Ierusalimul a folosit batjocura, intimidarea și atacul înarmat, așa cum s-a văzut în capitolul 4. Este foarte greu să muncești în primele etape ale unui proiect, când apar multe greutăți și piedici. Dar este greu și să continui după aceea, când ai realizat ceva, dar mai este destul de construit, și trebuie să aperi ce s-a făcut deja. Greutățile vor continua într-o formă nouă. În momentul în care s-a auzit că au finalizat zidul și porțile, dușmanii reconstrucției au intrat iar în acțiune. Este vorba de Sanbalat, Tobia, Gheșem – arabil și cei din echipa lor (1).

Chemări la dialog fals și la compromitere (2-4)

Una din armele redutabile împotriva liderilor Bisericii este atragerea în întâlniri compromițătoare, care să ducă la acuzații și vinovăție, la neîncredere în sine. Sanbalat și Gheșem l-au chemat pe Neemia la consultări false, viclene, cu gând să îl acuze mai târziu sau îl atace direct. Invitația lor a rămas proverbială: „Vino și să ne întâlnim în satele din valea Ono.” Numele Valea Ono însemna Valea tratativelor și uneltirilor, Valea meșterilor sau Valea aranjamentelor. O întâlnire aici se putea solda și cu un atac fizic, dar era în principal o chemare la sfătuire directă – dar nesinceră, într-o vale a trădării, a consultărilor și a comploturilor. Oare există o Vale a Trădării sau a comploturilor, la care dușmanii Împărăției lui Dumnezeu

te-ar putea invita pentru consultări și „puneri la cale”, și strategii? Mi-aduc aminte cum frații Țon Iosif și Vasile Taloș, doi pastori care au cunoscut presiunea unor astfel de invitații în timpul regimului comunist, și au fost ispitiți de ofertele serviciilor secrete de securitate, au avut predici pe acest subiect. Desigur, nu au fost singurii care au trecut prin astfel de încercări sau care au predicat pe acest subiect. Mi-aduc aminte însă de întrebările lor: „și de ce să merg în valea Ono? Dacă Dumnezeu nu vrea să mă duc în valea Ono?”

Neemia a fost înțelept să observe capcana întinsă și a evitat-o. O caracteristică a celor ce doresc să îi compromită pe creștini este perseverența cu care insistă. Sanbalat și Gheșem au încercat de patru ori să îl atragă pe Neemia într-o întâlnire primejdioasă. Să ne închipuim că invitațiile lor l-ar fi făcut pe Neemia să se teamă și caute a afla zvonurile rele despre el și ajutorul acestor vrăjmași. Să spunem că și-ar fi plecat urechea la aluziile lor, ca să se protejeze. Întâlnirea cu urzitorii de bârfe și acuzații i-ar fi creat o imagine publică foarte negativă, și ar fi ridicat suspiciunea că este într-adevăr vinovat de revoltă și vrea să rezolve această situație prin consultări, înainte să degenereze.

Păstrează distanța de orice se pare necurat sau primejdios! 1 Tesaloniceni 2:22 spune „feriți-vă de orice se pare rău”. Apărarea de zvonuri neadevărate, prin asocieri nepotrivite, este primejdioasă, pentru că poate lucra împotriva ta. Cine se scuză, se acuză, zice un proverb vechi românesc. Neemia a găsit o scuză bună ca să nu se ducă. A spus că nu are timp și nu dorește să se întrerupă lucrarea în timpul lipsei sale.

Acuzațiile incorecte și sugerarea fricii (5-9)

După patru încercări nereușite, de invitație la un fals dialog, compromițător, la un dialog al trădării, Sanbalat îi trimite o scrisoare deschisă la propriu și la figurat. Mesajul era scris și neînchis într-un plic, așa încât oricine l-a putut citi până să ajungă la Neemia (5). Așadar, Sanbalat a lăsat ca acuzații împotriva lui Neemia să circule libere. Era un atac mediatic pe față. Astăzi astfel de atacuri pot fi mai puternice, mai virulente, mai larg răspândite. Tendința era prezentă însă și atunci. Cum pot creștinii sau cum trebuie să facă față unor atacuri mediatice mincinoase? Iată o întrebare care merită mai mult timp de gândire.

Scrisoarea deschisă îl acuza pe Neemia de răzvrătire și de aventurism politic pentru că afirma existența unui complot ca Neemia să devină rege la Ierusalim. Chemarea reia ce s-a întâmplat la începutul capitoului, este o invitație la consultări compromițătoare, la uneltiri din umbră, o acuzație care să stârnească frica. Dacă Neemia o asculta și îi dădea curs, aceasta le-ar fi oferit inamicilor o poziție de autoritate și posibilitatea de a-l acuza cu „dovezi” înaintea împăratului Artaxerxes. Ei ar fi zis: „Neemia a recunoscut complotul de a deveni împărat al iudeilor și a acceptat consultării în Valea Uneltirilor”.

Neemia respinge direct acuzația drept o „născocire”, își dă seama că se face presiune psihologică asupra lui și i se sugerează frica (8-9). Atunci, pe lângă răspunsul dat, el se roagă pentru tărie Domnului (9).

CAPCANELE DIN INTERIORUL POPORULUI (10-14)

Presiunea psihologică este intensă și continuă. Când lucrarea Domnului merge bine liderii pot fi acuzați și chemați la consultări neprincipiale și la uneltiri în afara proiectelor. Ei pot fi acuzați de uneltiri, carierism și dorințe de mărire, de oportunism.

Periculos este că atacurile psihologice nu vin doar din afară, ele pot veni și dinăuntru comunității. Am văzut deja în capitolul cinci că nedreptățile sociale și lăcomia sau necinstea din Biserică pot pune în primejdia lucrarea lui Dumnezeu. Acum însă, în capitolul șase, amenințările escaladează o nouă treaptă. Nu este vorba despre dușmanii din afară, ci despre spionii dinăuntru.

Acești dușmani ai lui Israel care urau lucrarea de refacere a Ierusalimului aveau spioni, „cozi de topor”, „cârțițe”, chiar în mijlocul profeților și preoților din Ierusalim. Astfel, Șemaia, un preot care primise bani de la Sanbalat (probabil prin intermedierea marelui preot Eliașib), îl invită să scape de la un atac ucigaș ascunzându-se în Templu. O asemenea acțiune l-ar fi compromis total pe Neemia, pentru că el nu era levit. Neemia nu îl ascultă (10-12). La fel îi caută compromiterea și Noadia, profetesa, și alți profeți de la Templu. Dacă i-ar fi ascultat Neemia, el ar fi încălcat prevederile Legii care spuneau că doar preoții și leviții aveau voie să treacă pragul Templului. Ce voiau acești profeți? Ca din frică de moarte, Neemia să se întineze, să ajungă de ocară pentru că nu a ascultat de cuvântul Domnului dat prin legile lui Moise. Atunci ar fi existat posibilitatea chiar

să fie acuzat și lovit cu pietre sau retras din Ierusalim pentru că a întinat (spurcat) Templul.

Așadar, se ridică întrebarea dacă pot slujitorii spirituali să fie corupți de lăcomie și câștig, de factori politici și să dea răspunsuri și călăuziri greșite, care nu sunt după voia lui Dumnezeu? Răspunsul este, „da, este posibil”. Tocmai de aceea orice lider creștin trebuie să fie alert, bine pregătit teologic și psihologic, să se păstreze curat, fără compromisuri, și să nu se lase cuprins de frică și intimidare, ca să nu ajungă să adopte o purtare ascunsă și incorectă.

Dumnezeu a lăsat ca toate aceste încercări de intimidare să aibă loc, dar nu l-a părăsit pe Neemia, ci i-a dat înțelepciune și tărie, conform rugăciunilor sale și l-a păzit de orice întinare. Oricum, astfel de situații ne atrag atenția că lumea religioasă și liderii spirituali pot deveni corupți. Aaron a fost corupt de frică și multiculturalism și a făcut un vițel de aur la care să se închine poporul. Unii preoți și leviți și profeți de la Templu au devenit corupți și au fost gata să îl sfătuiască greșit pe Neemia. Oare cât de mare era decăderea poporului? Oare poporul care lucrează în proiectele sociale și programele spirituale ale Bisericii este curat, are intenții curate în întregime? Oare câtă corupție din starea inițială dinainte de deportare în Babilon mai era încă activă și pe vremea lui Neemia, în Ierusalim, chiar și după șaptezeci de ani? Oare câtă corupție ideologică și politică există și astăzi în inimile unor oameni din Biserică?

Răspunsul lui Neemia este că indiferent de existența unor situații de corupție, marea majoritate a poporului Domnului trebuie să meargă credincios și sfânt înainte, conduși de lideri credincioși lui Dumnezeu, care știu să se ferească de corupție și știu să păstreze bine și corect cârma conducerii, chiar în timpuri de amenințări și presiuni de tot felul.

CAPCANA INFORMATORILOR ȘI PRESIUNII MEDIATICE (15-19)

În ciuda amenințărilor și presiunilor, în ciuda atacurilor din exterior și a trădărilor și problemelor din interior, zidul a fost terminat în 52 de zile. Biblia este aici foarte pragmatică: da, este posibil să trecem peste probleme și să vedem cum crește împărăția lui Dumnezeu. Neemia spune clar că „lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru” (16). Acest lucru va sluji spre smerirea și intimidarea vrăjmașilor lucrării.

Totuși atacurile psihologice de amenințare, scurgerea de informații prin spioni și trădători, presiunile diverse, politice și religioase, vor continua. Se pare că și atunci când lucrarea merge bine, nu vom fi scăpați cu totul de primejdii, de amenințări, de persecuții și trădări. Doar că problemele în loc să fie acute, vor deveni cronice, și își vor mai micșora intensitatea – dar nu vor dispărea cu totul. Până la revenirea lui Hristos în slavă vor continua tot felul de forme ale corupției și persecuției. Doar judecata lui finală le va pune capăt. Doar domnia lui pe întregul pământ va aduce o epocă într-adevăr nouă. Pacea și neprihănirea vor domni pe deplin doar în cerurile noi și pe pământul cel nou de la re-crearea lumii.

Neemia a avut de suferit în continuare de colaboraționismul unor lideri din Iuda care erau în legătură cu conducătorii samariteni, amoniți și arabi ai țării lui Israel, aflate sub dominație persană. Presiunea mediatică a crescut enorm. Vrăjmașii lui Iuda erau vorbiți de bine chiar în fața lui Neemia. Ei funcționau pe față ca spioni și informatori. Scopul era ca să îl intimideze pe Neemia și să îi arate că deși lucrarea începuse bine, opoziția continua neabătută și nereformată.

APLICAȚII:

Care sunt formele pe față ale persecuției creștinilor și formele disimulate, ascunse, de persecuție care se pot întâlni în societate?

.....

.....

.....

Cum s-a încercat intimidarea lui Neemia și cum au funcționat capcanele fricii sau ale temerii? Le pot întâlni și liderii de astăzi în viața lor?

.....

.....

.....

Cum s-a ferit Neemia să cadă în capcanele fricii și înținării?

.....
.....
.....

Când se va sfârși total corupția din lumea religioasă? Ce avem de făcut până atunci?

.....
.....
.....

Pot corupția și trădarea să împiedice creșterea împărăției lui Dumnezeu? De ce da, și de ce nu?

.....
.....
.....

13, Neemia 7 (63-65) – Joia Mare, Chemarea sfântă la preoție , (7:2, 1Pet. 2.4-12)

Dacă în Neemia 3 a avut loc zidirea porților și zidului, în condiții dificile, fiecare cu familia și pe echipe, aici în Neemia 7 se arată cum începe restaurarea închinării poporului și a vieții sale zilnice în cetate.

ORGANIZAREA VIEȚII ÎN COMUNITATE: STRAJA ȘI ORDINE (1-4)

Primul versetului ne declară tema capitolului: „După ce s-a zidit zidul și am pus ușile porților, au fost puși în slujbele lor ușierii, cântăreții și leviții”. Într-adevăr, după rigorile reconstrucției fizice, începe munca profundă și perseverentă de organizare a vieții de închinare. Desigur, cu ce începe această reorganizare a închinării? Începe cu slujba de întâmpinare și fixarea unui program de funcționare – primii care sunt menționați că sunt repuși în slujbe, conform unei bune organizări, sunt *ușierii*. Templul lui Zorobabel era deja pus în funcțiune, dar se pare, conform acestui verset că organizarea fusese lăsată pe locul doi. Se aduceau jertfele anuale, dar nu exista un ritm zilnic bine pus la punct, nu era asigurată paza Templului. De aceea, a fost nevoie de verificarea și repunerea în slujbă a ușierilor.

În al doilea rând, au fost repuși în slujbele lor cântăreții. Aceasta nu era o slujire a cărei organizare să vină chiar de la Moise, nu era atât de veche. Ea venea de la David, regele glorios al Israelului, a cărui dragoste de Dumnezeu a condus la organizarea complexă a închinării prin muzică și la scrierea psalmilor. Cântăreții ajunseseră să fie o parte importantă a închinării la Templu. Psalmii lor îi inspirau și îi înviorau pe cei ce veneau de sărbători, la închinare. Închinarea prin muzică este și astăzi o parte foarte importantă a închinării creștine fie în colectiv, fie individual. Am putea integra aici și grija față citirea și respectarea Cuvântului lui Dumnezeu, de aplicare a lui în viață, pentru că psalmii sunt astfel de texte inspirate și ne oferă astfel de aplicații la întregul Vechi Testament.

A treia categorie de slujitori repuși în slujbe și reorganizați, a fost categoria generală a leviților. Când Neemia se referă la ei se referă, de fapt, la tot ce însemna viața de închinare în Israel și tot ce însemna închinare la Templu. Se aveau în vedere zeciuielile, jertfele, îngrijirea de uneltele cortului, de chivot, administrarea focului necurmat, a sărbătorilor. Aici intră tot ce înseamnă slujire de diaconat în poporul lui Dumnezeu.

Al patrulea pas hotărât de Neemia a fost organizarea vieții cetății. Administrarea generală a vieții cetății se face prin alegerea sau abilitarea unor administratori credincioși. Marele guvernator Neemia – căci aceasta era funcția lui, alege doi responsabili pentru această lucrare – pe fratele său Hanani, care va fi noul guvernator după Neemia, și care își arătase deja grija față de Ierusalim, și pe Hanania, conducătorul fortăreței Sionului. Caracterizarea lui Hanania ne arată ce calități urmărea Neemia la administratorii săi: „Hanania, căpetenia fortăreței Ierusalimului, (era) un om care întrecea pe mulți prin credințioșia și prin frica lui de Dumnezeu” (2).

Acesta este secretul bunului mers al adunării. Dacă sunt aleși oameni credincioși și temători de Dumnezeu, știm că nu vor fi abuzuri și că organizarea va merge bine. Ar trebui să ne aduce aminte și de faptul că acei șapte lucrători diaconali din Fapte 6:3 erau toți oameni credincioși, „vorbiți de bine și plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune”. Administrarea bună nu implică doar priceperi contabile și organizatorice, ci cer o inimă mare și credincioasă.

Viața bine organizată a cetății avea nevoie de un program bun, de pază la intrare și la ieșire, de strajă și pază locală, a fiecărei case și familii. Deși cetatea era mare pentru vremea aceea, locuitorii erau puțini – spune Neemia, și aveau nevoie de case. Probabil că mulți trăiau în corturi. Mai erau multe de făcut pentru rezidirea vieții spirituale și sociale a poporului din Ierusalim.

IDENTITATEA CREDINCIOSULUI ÎN FAMILIA LUI DUMNEZEU (5-60)

Reorganizarea poporului începe cu rememorarea și afirmarea identității de credincios. Suntem oameni ai credinței, copii ai lui Dumnezeu, prinși într-o mare lucrare de zidire a împărăției lui Dumnezeu. Odată am fost departe de Domnul, dar ne-am întors la EL cu pocăință și credință. Cartea care dă mărturie despre neamul nostru de creștini este Scriptura. Ea ne vorbește și despre căderea în păcat, despre exilul între păgâni, despre pocăință și despre întoarcerea la Dumnezeu. Ea are promisiunile lui Dumnezeu.

Gândul verificării credințioșiei și al identității de copil al lui Dumnezeu, de participant la poporul lui Dumnezeu, a venit de la însuși Domnul – în mintea lui Neemia (5). Dovezile că suntem parte din familia lui Dumnezeu, desigur, se găsesc în Scriptură și în crezuri (cartea spițelor de neam). Neemia verifică pe aceia care

s-au întors în Ierusalim împreună cu guvernatorul Zorobabel („strânși din Babilon”). Ei s-au întors aproximativ 20 de ani înainte de Neemia, fiecare în cetatea lui, și apoi reconstruiseră Templul din Ierusalim (6, 7-42). Lângă aceștia sunt numărați în mod distinct cei din grupurile amintite mai înainte (leviți, cântăreți, ușieri, slujitorii Templului, descendenții slujitorilor lui Solomon, 43-60).

În versetele 7-65 apar listele celor întorși în Ierusalim sub conducerea lui Zorobabel, precum și lista preoților care au fost verificați și nu au putut fi găsiți pe listele descendenților din leviți. Listele lungi pot fi plictisitoare, dar ele au un mesaj aparte, o teologie anume „a listelor”.

Listele de descendenți apar în Geneza prima dată și arată drumul istoriei omenești. Cărțile lui Moise folosesc des listele de descendenți marcând drumul istoriei omenirii, felul în care s-au dezvoltat credincioșii sau cei lipsiți de credință în Dumnezeu. Lista este o dovadă, precum și o sursă de identitate.

Să nu uităm că în Biblie sunt menționate și niște liste știute doar de Dumnezeu, de exemplu, listele oamenilor credincioși și mântuiți care se află scrise în Cartea Vieții (la ele se referă Apocalipsa 20:15, Ps. 69:28, și, de asemenea, Deut. 32:32-33, etc.). Teologia despre cartea vieții, a lui Dumnezeu, care are numele celor mântuiți începe, așadar, chiar din timpul lui Moise, din Exod și referințele continuă până la Apocalipsa lui Ioan.

De asemenea, dovada călăuzirii divine în istorie și a asigurării descendenței lui Mesia Isus din regele David, este demonstrată tot cu liste genealogice de evangheliștii Luca (Luca 3) și Matei (Matei 1).

Este important ca prin credință și identitate, prin ascultare de Domnul, să fii sigur că ești în listele lui Dumnezeu, nu șters din ele, nici lăsat deoparte.

ÎMPIEDICAREA FALSEI SPIRITUALITĂȚI (61-65)

De ce este importantă această identitate de credincios? Nu poți participa la creșterea Împărăției lui Dumnezeu dacă nu o ești întors la Dumnezeu cu pocăință, dacă nu crezi în jertfa lui Hristos. Nu ești parte din împărăția lui Dumnezeu și, de fapt, nici nu vei fi atras de acest ideal al creșterii Împărăției lui Dumnezeu. Cel mult, vei avea motive ascunse să pretinzi că ești interesat. Neemia le spune celor ce erau vrăjmași ai rezidării Ierusalimului „voi nu aveți parte la moștenirea Domnului”.

Lucrurile sunt diferite astăzi față de timpul lui Neemia. Apartenența la Biserică și slujirea în Biserică nu sunt condiționate genetic sau etnic. Nici credința nu este genetică, fiecare devine credincios și pocăit în mod personal. Nașterea din nou, din Duhul Sfânt nu se transmite genetic. Poți face parte din poporul creștin, dacă te-ai născut într-o familie creștină, dar în mod personal nu devii creștin decât dacă tu însuți crezi în Hristos și în jertfa sa de pe cruce (Ioan 1:11-12).

Pe timpul lui Neemia, cei care nu erau leviți nu aveau voie să slujească în Templu sau să fie preoți. Altfel, putea să fie în situația pedepsei cu moartea sau cu vreo boală gravă. Când împăratul Ozia a dorit să aducă jertfă în locul preoților, s-a trezit deodată cuprins de lepră (2Cro 26:16-21, 2 Împ 15:5-6, aici este numit Azaria). În cazul preoților ne-leviți din timpul lui Neemia, sau doar înrudiți cu leviții, ei au fost opriți să mai aibă acces la hrana preoțească și la slujbe, până va fi întrebat Domnul prin Urim și Tumim, două pietre prețioase rămase de pe timpul lui Moise, care acționau fie prin lumină, fie prin tragere la sorti, și arătau decizia divină (65; vezi și Ezra 2:63; Deut 33:8; Exo 28:30).

Dacă un israelit nu avea voie să intre în slujire sau în preoție nechemat, cu atât mai mult, nu avea voie cei care nu erau evrei. Ei puteau să devină credincioși, dar nu puteau să se implice în închinarea de la Templu. Ca să fii preot, trebuie să fii chemat să fii preot. Exact același lucru îl spune și Evrei 5:1-6, despre Isus, chemat să fie preot după preoția lui Melchisedec – deși nu era levit. Același lucru era adevărat despre Aaron și familia lui, și despre leviți, chemați să fie preoți. La fel a fost adevărat și despre Iov, care ca preot aducea jertfe pentru familia sa, iar în finalul cărții Iov Dumnezeu spune ca tot Iov să aducă jertfe și pentru prietenii săi – deci, îl confirmă în slujire. Tot așa și noi, toți creștinii, suntem chemați de Dumnezeu să fim un popor nou de preoți, o preoție împăratească a Domnului, așa cum se vede în 1 Petru 2:4-12. Așadar, toți creștinii sunt chemați să fie copiii ai lui Dumnezeu, născuți din Duhul, și preoți.

ADMINISTRAȚIA BUNĂ: RECENSĂMÂNT CORECT ȘI DĂRNICIE (66-73)

În ultima parte a capitolului șapte, vedem că se face un recensământ cuprinzător al tuturor locuitorilor precum și a averilor lor (66-69). Capii familiilor au făcut apoi daruri generoase pentru lucrarea de restaurare și pentru funcționarea Templului. Având în vedere aceste donații, capitolul se încheie arătând că acum toți

slujitorii s-au putut așeza în lucrare așa cum trebuie: preoții și leviții, ușierii, cântăreții, oamenii din popor, slujitorii Templului și tot poporul lui Israel (73). Capitolul se încheie în mod asemănător cu felul în care a început. Așadar, pentru reorganizarea poporului și a închinării a fost cu adevărat nevoie de identitate, organizare și dărnicie.

APLICAȚII:

Ce exprimă o bună organizare a vieții în comunitate, în Biserică?

.....

.....

.....

Ce direcții (tipuri de slujiri) indică Neemia 7 pentru slujirea în comunitate?

.....

.....

.....

De ce identitatea de credincios, de copil al lui Dumnezeu este importantă? Are ea de a face cu siguranța mântuirii?

.....

.....

.....

Care sunt semnele unei bune administrații a comunității? Ce calități trebuie să aibă diaconii și administratorii din adunare?

.....

.....

.....

20, Neemia 8 (17-18), Bucuria citirii Scripturii (8:8)

În timpul acesta de restaurare fizică și spirituală a Ierusalimului, pe lângă alți conducători, preoți și viteji care s-au remarcat în mod deosebit la construcția cetății erau și doi lideri importanți, care au făcut o echipă foarte bună, guvernatorul și organizatorul Neemia și levitul învățat Ezra, care cunoștea Scripturile foarte bine și le explica înțelesul cu mare pricepere. Capitolul 8 ne arată că, în seria de acțiuni care au dus la revigorarea spirituală a poporului, Ezra a adunat acum întregul popor și le-a explicat Scriptura. Marea sărbătoare a explicării Cuvântului lui Dumnezeu, a avut loc la Poarta Apelor în fața căreia se afla un întins câmp deschis, unde se puteau aduna foarte mulți oameni.

EZRA ȘI IMPORTANȚA CITIRII BIBLIEI (1-8)

În luna a 7a este luna Tishrei (acest nume l-a primit în Babilon) în care începea Noul An administrativ la evrei (*Roș hașanah*, Septembrie – Octombrie). Numele ei vechi era, simplu, „luna a șaptea” – sabbatul lunilor anului (Lev 23:24) și la începutul lunii se ținea Sărbătoarea corturilor, ca aniversare a celor 40 de ani petrecuți în pustie și a intrării în Canaan. Aveau ocazia, așadar, să țină sărbătoarea într-un Ierusalim rezidit. Aceasta a fost considerată un moment bun pentru a citi Legea lui Moise (Torah). Restaurarea vieții celor credincioși în țara sfântă însemna și reîntoarcerea la citirea Scripturii. Acest reper al restaurării trebuie să fie prezent și în viața noastră.

Ezra strânge poporul în câmpul deschis din fața Porții apelor. Citirea Biblei se face individual, dar se face și colectiv în adunarea Bisericii (1). Ambele experiențe sunt necesare pentru maturizarea spirituală a creștinilor.

Ezra este gata să citească Legea lui Moise către toți bărbații și femeile din adunare, de fapt, către toți care „erau în stare să o înțeleagă” (2). Această condiție este una foarte funcțională și adevărată, și astăzi. Studiile biblice trebuie organizate pentru toți cei ce sunt în stare să înțeleagă, așadar, începând cu adolescenții, și chiar și cu copiii de vârste mai mici.

Citirea Torei a avut loc în program maraton, de dimineață până la amiază, iar poporul asculta foarte atent. Neemia și Ezra au creat condiții bune pentru ascultare: o scaun pe o platformă – unde erau lectorii, o echipă care citea, iar cititul

s-a desfășurat într-o atmosferă de închinare (4-6). Ezra a binecuvântat Numele Domnului, a zis „Amin, Amin”, iar poporul s-a închinat cu fața la pământ.

Este foarte interesant de observat că, dacă rezidirea zidurilor și porților s-a făcut în mod organizat, și citirea Legii în auzul poporului s-a făcut extrem de bine organizat. Exista un spațiu întins la dispoziția tuturor participanților, ca să aibă toți loc. Scaunul celui care citea se afla pe o platformă. Ezra citea – sau indica textul de citit, și poate ceilalți leviți din echipă citeau pe rând. Scriptura era din nou citită și explicată pe grupe de diverse echipe de leviți. În echipa cititorilor și învățătorilor intrau preoții Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maa-seia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia și alți leviți. Era important ca fiecare în stare să înțeleagă, să poată auzi ce spune Scriptura și cum se explică (8).

REZULTATUL CITIRII: TRISTEȚE, BUCURIE, IDENTITATE (9-12)

Reacțiile poporului la citirea Cuvântului lui Dumnezeu, în cartea Neemia, sunt reprezentative pentru toți cei care se apropie de Scriptură. Mai întâi, întregul poporul a plâns, văzând cât de clare și muștrătoare sunt cuvintele Domnului, și cât de mult au fost ele o binecuvântare pentru ei în trecut. Prin contrast, în timpul lui Neemia, ei de abia se întorceau înapoi, după un timp atât de lung, în exil. Prima reacție la Cuvântul lui Dumnezeu este regretul și pocăința, în acest caz, întoarcerea la Dumnezeu cu lacrimi (9).

Este adevărat că prima reacție este regretul, dar nu și depresia, ci pocăința. Ei nu rămân țintuiți în regret și păreri de rău. Așadar, constatăm că ei se lasă consiliați să transforme ziua întoarcerii la Scriptură, într-o zi a bucurie. Versetul 10 reprezintă o mare declarație: „ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.” Ar putea să devină un motto pentru viețile noastre.

Adevăratul efect al întoarcerii la Dumnezeu cu pocăință, când citim Scriptura, trebuie să fie bucuria. Ei fac o masă sărbătorească și versetele 9-10 sunt foarte clare în această privință. Ei au grijă ca toți cei lipsiți de mijloace sau mai săraci să poată participa la egalitate cu ceilalți la masă. Sărbătoarea pocăinței duce la bucurie și la îngrijire unii de către alții, în Biserică. Citirea Cuvântului lui Dumnezeu duce la refacerea bucuriei și a părțășiei frățești.

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR ȘI IDENTITATEA DE POPOR AL LUI DUMNEZEU (13-18)

Bucuria întoarcerii la Dumnezeu, prin citirea Cuvântului și înțelegerea lui devine sursă pentru modificarea vieții practice, a stilului de viață. După ziua în care tot poporul a experimentat o zi de citire și explicare a Cuvântului și o masă a sărbătorii frățești (agapă), a venit și timpul când liderii au citit din nou Scriptura, tot cu Ezra, ca să o înțeleagă și să o aplice mai bine. Așadar, liderii au o datorie în plus – ei trebuie să se întoarcă iar și iar la Scriptură ca să conducă bine viața comunității. Nu există o conducere bună fără citirea Bibliei, ca să înțelegem principiile morale și spirituale ale Domnului. Poate exista eficiență economică fără Dumnezeu, sau o viață politică dinamică, dar nu există o înnobilitare a vieții comunității, o trăire în lumina cerințelor lui Dumnezeu.

Primul mare efect al Cuvântului, a fost pocăința, cu lacrimi, dar și cu bucurie și părtășie frățească. Al doilea efect este restaurarea relației liderilor cu Cuvântul lui Dumnezeu. Al treilea efect al citirii Cuvântului este întoarcerea la Sărbătorile Domnului, în particular, la Sărbătoarea corturilor, din luna a 7a, care celebra intrarea în Canaanul promis, așa cum s-a întâmplat în timpul lui Iosua, fiul lui Nun (14-16)

Ținând această sărbătoare cu multă bucurie, poporul a re-descoperit ascultarea de Cuvântul Domnului, a re-descoperit mântuirea lui Dumnezeu și că el rămâne credincios promisiunilor sale. De fapt, și-au redescoperit identitatea de credincioși, de popor al lui Dumnezeu care a primit în moștenire Canaanul. Importanța identității de popor mântuit va fi scoasă și mai mult în evidență în restul cărții Neemia. Ce loc îți dai Cuvântului lui Dumnezeu ca să îți spună cine ești în ochii lui Dumnezeu și ce poți fi? Ai tu identitatea unui om credincios?

APLICAȚII:

Ce loc are citirea Bibliei în viața ta? Îți faci timp să o citești?

.....

.....

.....

Participi la un studiu biblic sau grup misional unde se citește Scriptura – de toți cei care pot să o înțeleagă? Cum se organizează citirea și explicarea Bibliei în familia ta, în Biserică, în grupul la care mergi?

.....

.....

.....

Ce efecte a avut citirea Cuvântului în viața iudeilor din Ierusalim, din timpul lui Neemia și Ezra?

.....

.....

.....

Care este ultima dată – și ultima sărbătoare creștină – pe care ai ținut-o cu bucurie, cu întreaga Biserică și plin de mulțumire față de Dumnezeu?

.....

.....

.....

De ce sunt importante sărbătorile în viața Bisericii?

.....

.....

.....

În ce fel Cuvântul lui Dumnezeu și sărbătorile Bisericii te ajută să îți înțelegi identitatea ta de om credincios?

.....

.....

.....

27, Neemia 9 (34-38), Puterea pocăinței și a mărturisirii

În acest capitol vedem împreună cu Neemia care au fost consecințele sărbătorii din luna a 7a. Întoarcerea la Cuvânt, sărbătorirea mântuirii și re-descoperirea identității de copil al lui Dumnezeu, în poporul lui Dumnezeu, sunt urmate în acest capitol de reformarea vieții de închinare, prin vestirea unui post general al poporului și printr-o acțiune clară de mărturisire a păcatelor. Capitolul nouă conține una din rugăciunile de mijlocire cele mai complexe și pline de miez din întreg Vechiul Testament. În această rugăciune a leviților din echipa de citire și explicare a Scripturii vedem clar exprimarea identității de popor al lui Dumnezeu, prin închinare și pocăință, precum și dorința de mărturisire a păcatelor și de întoarcere la legământul cu Dumnezeu.

POSTUL ȘI MĂRTURISIREA PĂCATELOR (1-4)

Prima învățătură a capitolului este înțelegerea nevoii de smerenie, de post și rugăciune. După 24 de zile de citit, de plâns, dar și de sărbătoare, poporul a înțeles că trebuie o verificare adâncă a inimii. De aceea, au adoptat portul caracteristic postului (saci presărați cu țărână) și au fost gata să țină un post (1). Postul acesta a rezultat din înțelegerea identității lor de popor al lui Dumnezeu – pe care au căpătat-o citind Scriptura. De aceea, cei din neamul lui Israel s-au despărțit de toți străinii, în această acțiune. Ei au venit să își recunoască păcatele individual, dar și colectiv, și să se roage.

Programul a fost clar: o pătrime ($\frac{1}{4}$) din zi au citit Scriptura, și o pătrime ($\frac{1}{4}$) din zi și-au mărturisit păcatele și fărădelegile lor și ale înaintașilor. La sfârșit, pe platforma leviților s-au suit Iosua, Bani, Cadmiel, Șebania, Buni, Șerebia, și Chenani și s-au rugat pentru tot poporul (4-5). Postul, rugăciunea și mărturisirea un rol important în revigorarea spirituală a unui popor sau a unei bisericii.

RUGĂCIUNEA LEVIȚILOR: PSALMII POCĂINȚEI, MEMORIA IZBĂVIRII (5-37)

Rugăciunea leviților începe cu o binecuvântare tradițională sau laudă adusă lui Dumnezeu (5-6). Multe din epistolele lui Pavel conțin în introducerea lor o astfel de binecuvântare. Ea era parte din aproape toate rugăciunile evreiești. Leviții din cartea Neemia îi aduc slavă lui Dumnezeu că El a creat universul, lumile oame-

nilor și îngerilor, și le ține pe toate cu puterea sa. Chiar și rugăciunea Tatăl nostru are elemente din această binecuvântare, la începutul ei.

Următoarele puncte din rugăciune recapitulează succint istoria lui Israel și măreția semnelor și minunilor lucrute de Dumnezeu, precum și seria judecăților și binecuvântărilor Domnului. Toate subliniază evenimentele principale care arată planul lui Dumnezeu cu poporul Israel și care stau la baza identității lui ca popor al lui Dumnezeu.

Identificarea leviților și a poporului cu toată istoria părinților lor îi face să recunoască neascultarea și păcatele națiunii și să ceară îndurarea Domnului. Cu cât suntem mai sinceri în rugăciune vom admite că păcatele părinților sunt și ale noastre, neascultarea lor este și neascultarea noastră, și toți avem nevoie de iertarea Domnului. Rugăciunea leviților este o mare rugăciune a pocăinței și a recunoașterii că nu doar o generație a greșit, ci toate generațiile, sau chiar în mod generalizat, întreg poporul a fost răzvrătit față de Dumnezeu și are nevoie de îndurarea lui.

În plus, merită făcute câteva observații importate. Astfel, se vede că lipsesc referințele la vestirea lui Mesia, precum și menționarea lui David și a urmașului său, regele davidic, sau - Fiul lui David, care va conduce veșnic poporul. Legământul cu Avraam este amintit în rugăciune, precum și legământul de pe Sinai și darea Legii, dar nu și legământul davidic. Într-un fel, acest Templu care va fi sfințit și în care peste 400 de ani va intra Hristos, este un Templu al pocăinței care nu reușește să vadă importanța lui Hristos, a lui Mesia. Aici marii preoți se vor scandaliza când la întrebarea lor, dacă este Hristosul, Isus va răspunde „da, sunt, și veți vedea pe Fiului omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.” (Marcu 14:61-62). Răspunsul binecuvântat la rugăciunea de atunci a leviților este Hristos.

La sfârșitul rugăciunii, acești leviți care iubesc studiu biblic și rugăciunea sunt gata să intre într-un nou legământ cu Domnul, și îl semnează.

Chemarea lui Avraam (7-8)

Chemarea lui Avraam din Ur, de către Dumnezeu și credințioșii și ascultarea lui, constituie pietrele de bază ale existenței lui Israel. Chiar și pentru creștini el este important, pentru că Avraam este numit tatăl tuturor celor credincioși (7-8). Dumnezeu i-a schimbat numele din Avram în Avraam, adică tatăl unor mari

mulțimi. În final, toți cei ce primesc mântuirea o primesc prin credință, anume prin credință în Hristos, și prin ascultare de porunca lui Dumnezeu. Pe drept putem fi și noi numiți, fii ai lui Avraam.

Ieșirea din Egipt (9-23)

Apoi, rugăciunea rememorează experiența ieșirii din Egipt (Exodul), trecerea Mării roșii, primirea Legii pe Sinai, și călătoria prin pustiu, care sunt amintite în versetele 9-20. Cei 40 de ani rătăciți prin pustiiul Sinai sunt amintiți în mod special în versetele 21-22. Aici vedem credințioșia lui Dumnezeu prin felul în care le-a purtat de grijă, prin hrană (mana din cer, apă din stâncă, păsări, etc.), prin poruncile drepte pe le-au primit și rânduielile armonioase și profunde pentru organizare, prin sărbătorile constituite. De asemenea, grija lui Dumnezeu s-a văzut și în timpul pedepsei de rătăcire prin pustiu vreme de 40 de ani, când însă El nu s-a depărtat de ei, ci a fost lângă ei (prin nor și coloana de foc, prin prezența la jertfele din Cortul întâlnirii, prin multe minuni, explicații și judecăți). El le-a dat hrană, încălțăminte și îmbrăcăminte, le-a dat victorii în luptă și le-a păzit tânăra generație cu care aveau să intre în Canaan. La fel lucrează Dumnezeu și în viața noastră, căci ne ajută să creștem în maturitate și în identitatea noastră de copii ai Lui, de Biserică a Domnului, prin nenumărate experiențe cu Dumnezeu, în care vedem harul său extraordinar de prețios.

Experiența Canaanului: judecători, regi, har și neascultare (23-36)

Experiența din Canaan, în care au intrat și pe care l-au transformat într-o țară de oameni credincioși este descrisă în versetele 23-31. Această experiență a avut însă multe nuanțe, multe culmi și multe coborâșuri. Rugăciunea leviților cuprinde perioada judecătorilor și arată oscilațiile poporului între ascultare de Domnul și închinare la idoli. Această neascultare nu a fost un bun răspuns față de bunătatea Domnului. Răutatea păcatului s-a arătat prin neascultarea Legii și prin uciderea profeților (26). Harul lui Dumnezeu a intervenit însă de multe ori, i-a izbăvit și i-a restaurat, și le-a dar iarăși înștiințările Duhului Sfânt (30-31).

Perioada împăraților este amintită în versetele 32-37. Aici se arată că deși Domnul a fost îndurător, tot poporul împreună cu conducătorii săi, regi și preoți, chiar și profeți, s-au îndepărtat de Domnul (33-34). Rezultatul este starea de robie în care au ajuns fiind cuceriți de puteri străine și păgâne. Starea aceasta este denumită de leviți drept o stare „de mare strâmtorare” (37).

Rugăciunea leviților și legământul (38)

Rugăciunea leviților este o rugăciune foarte profundă. Ea nu vrea să treacă nimic cu vederea, nici una din marile binecuvântări primite de la Dumnezeu, pe care însă poporul nu le-a prețuit. Ei sunt conștienți că trebuie, acum la întoarcerea în Iudeea și în Ierusalim, să se întoarcă și la legământul cu Dumnezeu. De aceea au vestit un post, și-au mărturisit păcatele și sunt gata să își declare dorința de a fi în întregime parte din legământul cu Domnul, și de a ține acest legământ. De ce liderii trebuie să dea exemplu în toate aceste lucruri?

Poate că și noi ar trebui să înțelegem că nu există proiect și lucrare mare de restaurare, fără Scriptură, fără pocăință, fără mărturisirea păcatelor și fără reasigurare a intrării în legământul cu Dumnezeu. Noi avem legământul prin Hristos și jertfa sa de pe cruce – dar trebuie să ne aducem aminte și să facem clar că stăm pe temelia lui Hristos, și nu de depărtăm de el. Poate că îndemnrile din Evrei 13:7-15 ne-ar fi de folos în această privință. De asemenea, epistola lui Iacov ne aduce aminte de puterea rugăciunii, precum și de mărturisirea păcatelor, fără de care nu vine vindecare în viața noastră (Iacov 5:13-18).

APLICAȚII:

De ce este bine ca la cititul Bibliei să adăugăm și rugăciunea și postul?

.....

.....

.....

Se poate spune că și creștinii, și toți credincioșii sunt fiii lui Avraam? De ce? Cât de mult se aseamănă viața noastră cu a lui Avraam?

.....

.....

.....

Ce ne-a dăruit nouă Dumnezeu în ceea ce privește legământul său cu noi, ca Biserică, și darurile prezenței sale? Cum prețuim aceste daruri?

.....

.....

.....

Ce importanță are faptul că Isus Hristos este Mesia și pentru evrei și pentru neamuri, și că Hristos, Fiul lui David, este regele regilor, pentru toți?

.....
.....
.....

Cum ne asigurăm că rămânem în legământul cu Dumnezeu, prin Hristos?

.....
.....
.....

De ce liderii trebuie să fie exemplu în post și în păstrarea legământului?

.....
.....
.....

Mai

4, Neemia 10 (28-30), Standardele biblice în conducerea Bisericii

Ultimile patru capitole conțin liste importante. Deși liderii amintiți în ele sunt în mare parte necunoscuți nouă, vom vedea că aceste liste nu sunt plictisitoare, nici lipsite de valoare, deoarece ele conțin exemple bune și devin argumente importante în viața de sfințenie, trăită în ascultare de Dumnezeu.

REÎNNOIREA LEGĂMÂNTULUI: PECETE ȘI ASUMARE

Rugăciunea leviților a exprimat nevoia de pocăință și de mărturisire a păcatelor. Ei au privit la întreaga istorie a lui Israel și au recunoscut că Domnul a fost bun cu ei și că i-a pedepsit cu dreptate, dar și cu îndurare. Aceasta este o problemă de identitate: au recunoscut că sunt poporul lui Dumnezeu și aceasta este chemarea lor esențială în istorie. De aceea, și-au propus să ia o decizie cu întreg poporul să reînnoiască legământul cu Domnul, și să asculte de cerințele lui. O asemenea decizie trebuie să ne învețe și pe noi, ca Biserică, faptul că trebuie să ne cunoaștem chemarea și identitatea de oameni noi în Hristos.

Pecetea (1-27)

Inițiativa liderilor a fost foarte importantă. Liderii integri dau direcție bună comunității și își asumă deciziile bune. Neemia 10:1 ne arată că mulți lideri și-au pus pecetea pe decizia de a re-intra sau de a re-afirma legământul cu Dumnezeu. Pecetea înseamnă că îți afirmi decizia și că te angajezi să o împlinești. Când Biblia spune că Dumnezeu și-a pus pecetea Duhului Sfânt peste noi, ea afirmă că Dumnezeu se implică personal și ne va păzi până la sfârșit, când vom intra în moștenirea cerească.

Lista liderilor îi numește pe guvernatori și administratorii, începând cu Neemia și Zedechia (10:1) și pe preoți (10:2-8). După ei sunt listați și leviții care au sprijinit ideea reafirmării legământului (10:9-27). Listele sunt aceleași, în cartea lui Ezra și cartea Neemia, cu mici variații de scriere a numelor. Faptul că numele preotului Ezra nu apare aici, înseamnă că inițiativa aceasta nu a fost a lui, ci a altor preoți și leviți, nu înseamnă că Ezra nu era de acord. De fapt, cartea ne spune în 10:28 că au existat două grupe, grupa inițiatorilor și „cealaltă parte” a poporului. Cele două grupuri au acționat însă în unitate.

Jurământul (28-29)

Jurământul este asumat de toți cetățenii. Israelul era un popor chemat în întregul său să fie în legământ cu Dumnezeu. Prin contrast, Biserica reprezintă oameni din toate popoarele care intră în legământ, prin Hristos. În afara legământului rămân aceia care îl resping pe Hristos, personal și conștient. Hotărârea acestor israeliți întorși în țară este clară: toți „s-au despărțit de popoarele străine ca să urmeze Legea lui Dumnezeu” (28). Versetul 29 arată hotărârea lor de a trăi în ascultarea de Legea lui Moise. Aici felul în care cartea lui Neemia este un model pentru noi se transformă: noi nu mai suntem în Legământul Legii, ci suntem în Legământul lui Hristos, un legământ al harului. Dar dedicarea lor totală rămâne un exemplu bun pentru noi. Versetul 28 arată că toți doreau să re-înnoiască legământul, întreaga familie: părinți, fii și fiicele lor. Așa ar trebui să fie și dedicarea creștinilor, să dorească să mărturisească credința împreună cu toată familia. Practic, este vorba că toți cei ce au „cunoștință și pricepere” (28) trebuie să îl cunoască pe Domnul. Expresia este foarte importantă și ne face să ne aducem aminte de faptul că tot poporul care avea înțelegere a citit Legea (8:3). Așadar, dacă pot înțelege, cineva trebuie să le explice. Adică, toți cei credincioși au nevoie de citire, dar și de studiu biblic. Putem să ne aducem aminte de declarația lui Iosua, despre el și familia lui (Iosua 24:18).

Familia (30-31)

Importanța familiei continuă să fie subliniată și în versetele 30-31. Una din condițiile importante pentru întemeierea unei familii reușite, este ca și mirele și mireasa, și soțul și soția să fie oameni credincioși. Altminteri, obținem o înjurare nepotrivită.

O a doua condiție este ca familia să respecte timpul de închinare, adică Sabatul și să nu negligeze ziua de odihnă și închinare, dedicată Domnului. Noi nu mai suntem în Legământul vechi, dar principiul unei zile dedicate Domnului, o zi a Domnului rămâne. Cine nu îl respectă împreună cu familia, scoate din construcția familiei tocmai stâlpii de rezistență ai închinării. Aici, ne închinăm și cu familia și cu timpul, și cu averea.

Pocăința poporului include și un element ecologic important: grija față de odihna pământului (un sabat agricultural), față de rotirea culturilor, și lipsa forțării financiare în cazul datorilor.

REFORMA VIEȚII SOCIALE ȘI ECONOMICE (32-39)

După cum am văzut reformarea închinării și înnoirea legământului a început cu viziunea despre familie și cu dorința de a păzi părășia cu Domnul din ziua dedicată lui. Atunci era vorba despre sabbate și sărbători, acum, în noul legământ este vorba despre închinarea de duminică, precum și viața activă în slujirile și proiectele bisericii. Reformarea închinării însă a continuat și alte privințe cum ar fi dărnicia, gospodărirea activităților la Templu, dărnicia și jertfele din primele roade, inclusiv dedicarea primului născut, și zeciuiala.

Dărnicia și gospodărirea Templului (32-34)

Liderii și poporul au hotărât să dăruiască o taxă pentru Templu, a treia parte dintr-un șekel de argint (în Exod 30:13, taxa era de jumătate de șekel de argint). În banii de astăzi, această taxă de o treime de șekel de argint, aproximativ 13g de argint, adică aproximativ 330 ron). Această dărnicie – sau taxă, era destinată bunei funcționări a Templului (arderea de tot, pâini, darul de mâncare necurmat, toate lucrările din Templu). Dărnicia s-a continuat și în ce privește lemnele de foc pentru Templu.

Primele roade și zeciuiala (35-39)

Oferirea primelor roade Domnului însemna și închinare și respect. Pe de altă parte, toate acestea însemnau ajutor pentru preoții și leviții care erau implicați în slujirea la Templu și care nu aveau dreptul la moștenire în Israel. Poporul hotărăște să reînceapă aducerea primelor roade la Casa Domnului (35, 37). Apoi, au fost gata să aducă jertfă primii născuți din turmele lor. Mai mult decât toate, ei acceptă să închine Domnului pe fiii lor întâi născuți, ceea ce reflectă o înțelegere a măreției Domnului, dar și o credință mesianică profundă (36).

Poporul întreg se întoarce la principiul și practica zeciuiei, care se practica la toate nivelurile. Poporul aducea zeciuiala pentru leviți, iar leviții dădeau și ei zeciuială din zeciuiala (zecimea) primită la rândul lor (38-39). Zeciuiala, treimea sau doimea de șekel amintită mai sus, ca și primele roade, erau moduri de a fi darnic față de lucrarea Domnului, și de a fi implicat personal, consistent, în

această lucrare. Pentru evrei, zeciuiala era parte din Legământul Legii, pe care trebuia să îl asculte. Pentru creștini astfel de dări nu mai sunt parte din legământ, iar creștinii nu reprezintă un popor cu identitate aparte, pe pământ, între anumite granițe. Totuși principiile dărnicii rămân foarte importante și arată atât închinare cât și punere la dispoziția lui Dumnezeu, implicare directă în slujire. Într-un mod interesant, dărnicia față de lucrările Domnului, care depășește, în sumă, cifra de o zecime din venit, este un principiu al ascultării și al încrederii în Domnul, precum și un principiu al binecuvântării.

Probabil că ar trebui să reținem esența acestui capitol pe care o regăsim în ultimile cuvinte ale sale: „Astfel, ne-am hotărât să nu părăsim casa Dumnezeului nostru”.

APLICAȚII:

Care sunt domeniile în care israeliții din timpul lui Neemia au vrut să se vadă clar că se întorc la Domnul?

.....

.....

.....

Explicați în ce privințe viața de familie trebuia trăită cu grijă pentru Domnul, atunci și acum?

.....

.....

.....

Care erau domeniile în care israeliții contribuiau la Casa Domnului? Se limitau ei la zeciuială?

.....

.....

.....

11, Neemia 11 (1-2), Organizarea bună încurajează Biserica

În Neemia 11, accentul cade tot pe organizare și reconstrucție socială și spirituală a poporului. Toată rezidirea și toată rugăciunea de pocăință, toată citirea și toată explicarea Scripturii, sunt eficiente dacă vor conduce la o bună mărturie a poporului și la dorința de a trăi o viață nouă, schimbată. În ce îi privește pe iudeii din timpul lui Neemia, ei vor lua o hotărâre importantă în capitolul 11: vor trage la sorți cine va locui efectiv în Ierusalim (1-19), și cine va trăi cu mărturie bună, în restul țării (20-36).

LOCUIREA LA IERUSALIM ȘI MĂRTURIA (1-19)

Dedicarea în lucrarea misionară și de reconstrucție are o importanță fundamentală. Există, într-adevăr, mai multe chemări și feluri de viață, mai multe și diferite niveluri de implicare și dedicare. În prima parte a capitolului, se arată că poporul a decis să tragă la sorți cine va locui în Ierusalim.

Tragerea la sorți ne amintește de intrarea în Canaan și de împărțirea teritoriilor de aici, prin tragere la sorți, pentru fiecare seminție. Tragerea la sorți însemna consultarea directă a voinței lui Dumnezeu și căutarea călăuzirii sale. Așadar, poporul alături de Neemia, caută o așezare în țară după voia lui Dumnezeu și prin tragere la sorți îi caută hotărârile și îndrumarea.

Rezoluția lor este ca în urma tragerii la sorți, o zecime din popor să vină să locuiască la Ierusalim (11:1). Este, dacă vrem, un fel de zeciuială a prezenței fizice și a mărturiei în capitală. Probabil că viața la țară era mai frumoasă: mai multă liniște, existența ogoarelor, a livezilor, posibilitatea de a crește animale. La Ierusalim era mai dificil să trăiești. Orașul era încă un șantier. Putea în continuare să stârnească invidia și să fie atăcat. Locuirea la Ierusalim este o jertfă a mărturiei.

Tragerea la sorți a fost un criteriu de orientare, dar locuirea efectivă la Ierusalim a fost o viziune de viață personală și comunitară. Versetul 2 spune că după tragerea la sorți, cei desemnați au „primit de bunăvoie să locuiască la Ierusalim”. Există o mărturie de adus în cetățile țării, și există o mărturie de adus în Ierusalim. Și astăzi situația este asemănătoare. Există chemări de slujire misionară și pastorală, există chemări de a trăi viața de creștin în diverse alte situ-

ații profesionale. Tot poporul este însă chemat să trăiască cu o bună mărturie, pentru Dumnezeu și spre slava lui.

Dincolo de această acceptare, textul biblic ne arată înțelegere profundă avută de ei atunci, pentru aceste decizii. Tot poporul i-a binecuvântat pe cei care au acceptat de bună voie să se mute la Ierusalim. Ce mărturie frumoasă de unitate și dragoste frățească în misiunea Domnului!

Listele care urmează ne arată capii familiilor care s-au mutat la Ierusalim. Bineînțeles, între ei găsim preoți și leviți (ușieri, preoți, cântăreți, conducători ai timpului de rugăciune, etc.), slujitorii Templului, negustori și meșteșugari, guvernatori și administratori, apărătorii militari ai cetății. În ce privește apărarea cetății observăm în v. 6 că toți fiii lui Pereț, oameni de luptă viteji s-au așezat și ei în Ierusalim ca să îl apere: 468 de militari viteji (6). De asemenea, și unii leviți au îmbrățișat cariera militară ca să apere Templul (11-16, ei erau conduși de Zabdiel fiul lui Ghedolim). Așadar, spiritul lor de prevedere este exemplar, alături de decizia lor.

Efortul a fost mixt, conjugat. Nu doar cei din seminția lui Iuda s-au așezat la Ierusalim, aici au venit și iudei și beniamiți (4, 7-8). De fapt, apărătorii militari, fiii lui Pereț, erau din seminția lui Benjamin. Lor li s-au adăugat și un număr de leviți. Decizia de a fi o mărturie în Ierusalim și de a locui acolo, unii din oameni, a fost asumată de întregul popor.

Desigur, o aplicație importantă este dacă și astăzi, Biserica prețuiește pe cei care s-au decis să se dedice total lucrării în misiune și păstorire, sau în învățământul creștin, ca martori ai Domnului. Locuirea în Ierusalim este o jertfă care merită binecuvântată.

AȘEZAREA ÎN ISRAEL ȘI MĂRTURIA (20-36)

A doua parte a capitoului 11 ne arată, într-un echilibru frumos al slujirii și mărturiei, că toți ceilalți din Israel („cealaltă parte din Israel”, v. 20), cu ei și o parte din preoți, s-au așezat în restul cetăților din Iuda, „fiecare la moșia lui”.

Ni se atrage atenția în mod deosebit că între acești locuitorii ai țării au fost și preoți și leviți (slujitori, cântăreți – unii chiar din fiii lui Asaf, preoți, etc.), și din Iuda și din Benjamin, și slujitori ai Templului și cetățeni obișnuiți. De asemenea,

erau și dregători, căpetenii și administratori ai poporului (de exemplu, dregătorul Petahia, trimisul împăratului Persan în Iudeea, v. 24).

Așadar, pasajul nu implică o diferență de valoare între cei așezați la Ierusalim și ceilalți, așezați în cetățile din țară, în restul țării. Erau slujiri și responsabilități echivalente în ambele categorii. De fapt, înțelegem că preoții și levii așezați în țară aveau nevoie să facă naveta la Ierusalim, conform programării, ca să ia parte la slujirea de acolo, de la Templu.

Sat după sat și cetate după cetate sunt amintite în această listă ca să căpătăm o bună înțelegere a unității slujirii și mărturiei poporului.

Cine citește Cuvântul Scripturii și se închină Domnului după voia lui, cei ce participă la lărgirea împărăției lui Dumnezeu prin diverse proiecte, trebuie să fie gata să fie oameni practici, să își înțeleagă chemarea și să trăiască viața în diverse capacități, ordinați sau neordinați, hirotoniți sau ne-hirotoniți, misionari navetiști sau misionari dedicați, în slujba lui Dumnezeu. Această părtășie, această comuniune în misiune este extraordinar de importantă și arată echilibrul spiritual.

APLICAȚII:

Ce însemna în vremea lui Neemia tragerea la sorți? Mai este sau nu mai este recomandabilă și astăzi, în vremea Bisericii?

.....

.....

.....

Cum înțelegem astăzi principiul „locuirii la Ierusalim” și al „locuirii în restul țării”?

.....

.....

.....

18, Neemia 12.1-13.9 (46-47) Dărnicia și dedicarea în slujire

Capitolul 12 este un capitol al încununării lucrărilor de restaurare. Pe scurt, vom privi la continuitate cu restaurarea din trecut (1-26) și la sărbătoarea consacrării sau a sfințirii lucrărilor din prezent (27-47).

CONTINUITATEA CU RESTAURĂRILE DIN TRECUT (1-26)

Capitolul începe cu lista preoților și leviților care s-au întors împreună cu Zorobabel, fiul lui Șealtiel, guvernatorul din seminția lui David, și împreună cu Iosua, preotul, aproape 100 de ani în urmă. Atunci fusese reconstruit „al doilea Templu”. Capitolul face, așadar, conexiunea între restaurarea din trecut și restaurarea din prezent.

Restaurarea prezentă s-a făcut pe temelia lucrărilor de restaurare începute în trecut. Conexiunea între generații este importantă. Nu poți sărbători poporul lui Dumnezeu și binecuvântările lui fără să privești în istorie. Rugăciunea leviților din Neemia a privit în trecut, la istoria binecuvântărilor și a cerut îndurarea Domnului, deși se vedea clar că poporul a fost de multe ori răzvrătit față de Dumnezeu. Asumarea istoriei este importantă.

Aici, în Neemia 12, are loc o altă asumare a istoriei, adică a restaurării Templului făcută de Zorobabel și Iosua, și de către cei întorși atunci, împreună cu ei. Din nou vedem importanța listelor și teologia legată de ele. Listele arată identitatea și efortul generațiilor diverse puse cap la cap. Aici se văd generațiile din timpul lui Darius I (pe vremea lui Daniel) și de mai înainte, din vremea cronicilor lui Iuda (22-23). Slujirea fusese și atunci organizată pe diverse categorii (slujiri preoțești, levitice, de cântăreți, de rugăciune, de ușieri, de strajă, de administrare, 24-26). Acum, sub Neemia, ea a fost adusă la un nivel și mai bun de organizare și dedicare, de dărnicie și implicare.

Listele din versetele 1-26 arată căpeteniile familiilor de leviți și preoți, dar nu numai ale acestora. Apare aici și formulele „cutare a născut pe cutare”, pe care le întâlnim în Matei 1, în lista genealogiei lui Isus. Continuitatea și identitatea sunt importante.

Este bine să răspundem cu bucurie și dedicare la chemarea de a construi Împărăția lui Dumnezeu prin efortul slujirii noastre, dar niciodată, la nicio cele-

brare, să nu uităm că de fapt continuăm slujirea și viziunea creștinilor dinaintea noastră. La celebrările de centenar ale bisericilor noastre, trebuie să ne aducem aminte de aceste lucruri.

SFINȚIREA RESTUARĂRII PREZENTE: ZIDURI, PORȚI ȘI SLUJIRE

Marele eveniment din capitolul 12, este însă, sfințirea zidurilor și porților Ierusalimului. Evenimentul a reprezentat o mare sărbătoare națională, încununarea muncii lor susținute de câteva luni, sub conducerea lui Neemia și Ezra. O lucrare binefăcută are nevoie de sfințire, de dedicare. Conducătorii i-au chemat pe toți leviții de pretutindeni, în Ierusalim și dinafara sa, să participe cu organizarea unor coruri de dimensiune maximă și a unor grupuri muzicale uriașe de chimvale, lăute și harpe (27-29).

Sărbătoarea a început prin curățirea sau sfințirea tuturor participanților: preoții, leviții, poporul, porțile și zidul cetății (30). Apoi într-o descriere frumoasă, Neemia ne arată cum au fost organizate doua coruri uriașe de slăvire a Numelui Domnului. Primul cor și prima procesiune de sfințire sunt descrise în pasajul 31-37, iar al doilea cor și a doua procesiune au fost descrise în 38-42.

Primul cor era condus de Ezra și a pornit pe partea dreaptă a zidului, spre Poarta gunoiului. Jumătate din conducătorii lui Iuda a mers cu ei, și cântăreții aveau în mâini instrumentele construite de David (care este numit „omul lui Dumnezeu”, v. 36). Au mers până au ajuns la poarta izvorului și poarta apei, și s-au suit pe treptele fortăreței, până la zid, deasupra casei lui David.

Cel de-al doilea cor a pornit spre stânga, cu cealaltă jumătate a poporului. În spatele acestei procesiuni era Neemia și cealaltă jumătate a conducătorilor lui Iuda. Ei au mers pe zid, au trecut de Turnul cuptoarelor, de poarta lui Efraim și de Poarta cea veche, pe deasupra Porții Mea (Hamea) și a Porții oilor (căci zidul era mai sus de porți), și s-au oprit la Poarta temniței – sau Poarta inspecției.

Cele două procesiuni însoțite de cele două coruri s-a întâlnit, așadar, în fața Templului (40). Aici, în ziua aceea, s-au adus multe jertfe, a fost o mare bucurie – pentru toți (bărbați, femei, și copii) – iar gălăgia bucuriei s-a auzit până departe. Bucuria tuturor este subliniată cu claritate: „s-au bucurat și femeile și copiii”, spune v. 43.

În acest entuziasm al sărbătorii, s-au desemnat și administratori pentru cămărilor destinate străngerii și depozitărilor zeciuieiilor (la plural) și darurilor (mâncare, primele roade). S-au cântat multe cântări de laudă și mulțumire.

Expresia „în ziua aceea” este folosită de două ori și atrage atenția că a fost o zi absolut deosebită, o zi a Domnului (43, 44). Apare și o a doua expresie temporală în v. 46: „altădată, pe vremea lui David și Asaf”. Cele două expresii ne arată cum a fost văzută această mare sărbătoare. Era o zi măreață, ca pe timpul lui David și Asaf. De pe vremea lui David nu mai fusese o așa bucurie mare, sinceră, și așa o dorință de a aplica Legea lui Moise în viața poporului. Dacă peste popor, în trecut venise ziua Domnului, o zi de judecată (cf. Ioel 2:1), acum era o zi a bucuriei, a restaurării.

APLICAȚII:

De ce este important să vedem continuitatea dintre lucrările evanghelistice din trecut și cele din prezent?

.....

.....

.....

De ce a fost importantă sărbătoarea de sfințire sau dedicare a întregii lucrări?

.....

.....

.....

Ce puteți spune despre unitatea poporului la această sărbătoare?

.....

.....

.....

Cum evaluați organizarea sărbătorii de dedicare a zidului și a porților?

.....

.....

.....

Cum vedeți legătura dintre această sfințire și sărbătorile din timpul lui David și Asaf?

.....

.....

.....

25, Neemia 13.10-31 (19-22), Importanța dedicării sfinte și perseverente

Dacă Neemia 12 a fost un capitol al încununării lucrării și al sfințirii celor construite, capitolul 13, ultimul, este un capitol al nevoii de continuare a lucrării de restaurare. Aceasta ne atrage atenția că au mai rămas multe lucruri de îndreptat. În alte cuvinte, mari și mărețe au fost realizările reconstrucției de până la acel moment – sau acea zi, dar îndreptarea vieții și mărturiei poporului și nevoia de pocăință erau lucrări care aveau nevoie să continue. Toate aceste sublinieri au de a face, din nou, cu identitatea lui Israel ca popor al lui Dumnezeu.

ISRAEL, STRĂINII ȘI CORUPȚIA LA TEMPLU (1-3)

Totul a pornit de la citirea Scripturii. Din Torah, cărțile lui Moise, s-a văzut judecată Domnului ca oamenii din poporul amonit și cel moabit, să nu intre în adunarea lui poporului lui Dumnezeu pentru că s-a împotrivit prin multe metode, inclusiv prin blestem, ca Israelul să intre în Canaan (Deut 23:3-8).

Amoniții și Moabiții, ca popoare păgâne

Aceste două popoare veneau din fiii lui Lot cu fiicele sale, se trăgeau din Moab și Ben-Ammi, și cultura lor a avut mereu o asemănare cu viața din Sodoma și Gomora și a manifestat o respingere fățișă față de Israel (Gen 19:30-38).

Aceasta este o problemă de identitate. Legea Domnului nu îi învăța să îi urască pe străini, ci dimpotrivă în Deuteronom 23:3-8 se spune că nu trebuie urâți, nici Edomiții, nici Egiptenii, și nicio dată în confruntările militare Israelul nu trebuie să fie cruzi sau nedrepti față de dușmanii lor. Totuși, se estimează că amoniții și moabiții erau prea adânciți în ura lor față de Israel ca să poată fi cu adevărat îndreptați.

Acest accent pe puritate națională, ca popor al lui Dumnezeu, nu mai există astăzi. În Legământul lui Hristos, în Biserică, intră orice crede în El, în jertfa sa și în domnia sa. Rămâne însă o lecție importantă și pentru noi – asocierea strânsă cu oameni care pe față îl urăsc pe Hristos și Biserica sa nu poate fi benefică, nu poate fi recomandată. În locul ei ar trebui să avem dragoste creștină față de toți, mărturie bună și generozitate, însoțite de rugăciune pentru mântuirea tuturor.

Cămara lui Eliașib (4-13)

Dovada că asemenea asocieri strânse merg împotriva poporului și ascultării de Dumnezeu, se vede în secțiunea 4-13, unde este vorba despre camera administrată de marele preot Eliașib. Acesta avea relații de rudenie cu Tobia, amonitul, liderul local care se împotriva restaurării Ierusalimului și care l-a amenințat și atacat pe Neemia, alături de alți doi, Sanbalat și Gheșem (Gașmu). Așa cum ne arată 12:28, unul din nepoții lui Eliașib, devenise ginerele lui Sanbalat, din Horon. Despre ei Neemia spune „l-am izgonit de la mine. Adu-ți aminte de ei, Dumnezeule, căci au spurcat preoțiași legământul încheiat de preoți și leviți” (28-29).

Astfel, în perimetrul cămarilor pentru leviți, preotul Eliașib i-a zidit și lui Tobia o cameră (un depozit) mare, unde punea zeciuielele și darurile de mâncare ale poporului. Așadar, Tobia beneficia de toate aceste venituri, ca un mare dregător imperial, iar leviții ajunseseră cu totul lipsiți (7-11). Într-o vizită ulterioară, Neemia a intervenit, a desființat magazia și a restabilit veniturile leviților. Slujbele ajunseseră să se țină cu un număr minim de preoți și leviți, și fără cor sau cântăreți, pentru că toți plecaseră la țară. Chiar și poporul iudeu încetase să mai aducă daruri la Templu pentru că ajungeau unde nu trebuie. Neemia a înlocuit toată conducerea și a restabilit zeciuiala și slujirea la Templu.

Înrudirea lui Eliașib cu Tobia l-a făcut vulnerabil la presiunile acestuia și la propunerile lui lacome, lipsite de etică. Tobia nu iubea nici Ierusalimul, nici poporul Domnului, nici pe Dumnezeu și nu I se închina cu respect, în nici un fel. Eliașib contribuise mult la reconstrucția Ierusalimului, el a lucrat în dreptul Porții oilor și a Porții izvorului. Ele erau aproape de Templu. În același timp, având în vedere că fiecare a lucrat la zid în fața proprietății sale, ne putem da seama că proprietățile lui Eliașib erau foarte întinse. El era un mare preot foarte bogat. Contribuția sa deosebită ar fi trebuit să îi câștige lauda lui Neemia. Neemia îl ceartă însă și îl retrage din lucrare. El avea asocieri financiare și politice cu dușmanii Ierusalimului și a adus corupția lor și în viața de la Templu, și în viața lui Israel.

Când s-au întâmplat aceste lucruri? Conform 13:6, Neemia se întorsese în capitala Susa, după 12 ani (în anul 32 de domnie a împăratului Artaxerxes). A stat acolo un an, după care s-a întors. La întoarcere, așadar, după numai un an, toată reorganizarea vieții de închinare a poporului era afectată de corupția preoților

din Ierusalim. De aici se observă primejdia mare a corupției și neascultării de Scriptură, de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, reforma sufletească spirituală este o lucrare care neapărat trebuie să continue.

De aceea, 2 Corinteni 6:15-16 ne întreabă și pe noi „Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?” Pavel spune în 2 Timotei 6:9-10, că „acei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.”

IDENTITATEA POPORULUI ȘI VIAȚA DE CREDINȚĂ (14-27)

Păzirea sabatului (14-22)

A doua direcție în care trebuia să continue grija și paza lui Israel era păzirea sabatului. Lupta pentru păzirea sabatului a avut nevoie de multă hotărâre. Neemia a oprit comerțul la zidul Ierusalimului, în zilele de sabat, a întărit paza la porți, și a emis și ordine de arestare pentru negustorii străini în caz că aceste reguli nu vor fi ținute.

Este dificil să construiești o contra-cultură a vieții de credincios, într-o societate aservită corupției, iubirii de bani și intereselor politice. Ori, chiar și astăzi, Biserica este chemată să trăiască în lume, dar să nu fie parte din lume, ci să aibă o mărturie bună de popor al lui Dumnezeu. Dacă membrii bisericilor ar înțelege mai bine lucrul acesta, am învăța să păzim zilele de închinare, să avem sărbători frumoase pline de veselie sfântă, care încurajează unitatea și bucuria în comunitate, și s-ar implica în proiecte misionare și sociale frumoase, păzindu-se de corupție și dorința de înavuțire sau creare de alianțe politice preferențiale.

Unitatea familiei (23-27)

A treia direcție importantă în continuarea restaurării închinării și a vieții de credință a poporului a fost asigurarea armoniei și calității vieții de familie. Această zonă a vieții personale este foarte importantă în construirea unei culturi evanghelice, de ascultare de Dumnezeu.

Totul a pornit de la observația lui Neemia că niște iudei aveau neveste străine (asdodiene – din Asdod, lângă Tir și Sidon; amonite și moabite), iar fiii lor nu mai știau să vorbească evreiește. Ei știau doar limba popoarelor păgâne din jur. Ca identitate culturală ei nu aveau valori biblice, ei urmau cultura popoarelor păgâne, așa cum le era transmisă de mamele lor. Acum nu neapărat etnia era o problemă, ci credința păgână a mamelor venite din popoare păgâne. Că așa stau lucrurile, vedem din faptul că Rut, nora Naomei din cartea Rut, din Biblie, era moabită dar ea s-a întors cu credință mare la Dumnezeu și s-a căsătorit cu Boaz, un om puternic economic dar și în credință, și a fost străbunica regelui David. Ea a știut deci cum să își crească în credință copiii pentru că ea însăși era credincioasă.

Aici se poate observa marele rol al unei soții credincioase. Femeile au rol extraordinar de important în educația copiilor. Ele transmit valori, limbaj, comportament. Tații dau exemplul personal și de conducere, de integritate și de implicare, de curaj și coordonare, dar mamele sunt cele care realizează educația copiilor prin înțelepciunea lor, prin tact, prin influență, prin dragostea maternă, prin legătura pe care o au sentimental cu copiii lor, chiar înainte de naștere.

A doua problemă ridicată de Neemia este că soțiile păgâne nu doar transmit necredință și obiceiuri păgâne copiilor lor, dar îi influențează și pe soți și îi trag departe de Dumnezeu. De aceea, Neemia le aduce aminte că această neascultare l-a făcut pe regele Solomon să se depărteze de Dumnezeu, deoarece avea multe soții păgâne și ele l-au influențat în închinare și credință (26).

Neemia îi pune pe toți să jure că își vor educa așa cum trebuie copiii și nu își vor lăsa fiii și fiicele să se căsătorească cu tineri din familiile păgâne (25).

De aceea, se pune întrebare acută, ce fel de unitate există în familiile creștine? Sunt ambii părinți oameni credincioși, sau nu? Întrebările acestea sunt foarte importante, pentru că dincolo de construcția de ziduri și de porți, dincolo de reorganizare dărnicii și a zeciuielilor, a închinării muzicale, una din cele mai mari contribuții la creșterea Împărăției lui Dumnezeu este o familie credincioasă, armonioasă, unde și tatăl și mama au valori creștine profunde și le transmit cu înțelepciune și copiilor. Desigur, nici un părinte nu poate transmite viața veșnică copiilor, sau credința din inimă, dar îi poate învăța și îndruma pe calea dreaptă, ca să poată alege bine la vârsta maturității intelectuale.

Capitolul 13 se încheie cu o rugăciunea repetată de atâtea ori de Neemia, pe parcursul cărții: „Adu-Ți aminte de mine spre bine, Dumnezeuule!”

APLICAȚII:

De ce reforma spirituală a Bisericii trebuie să continue dincolo de marile realizări de proiecte misionare?

.....
.....
.....

De ce credincioșii, deși trăiesc în lume, nu vor beneficia în termeni reali, dacă se asociază strâns cu oamenii care urăsc Biserica și credința?

.....
.....
.....

Ce aplicații putem găsi pentru astăzi, din faptul că Neemia a luat măsuri radicale pentru păzirea Sabatului?

.....
.....
.....

Care au fost problemele de identitate și cultură a credinței cu care s-au confruntat iudeii din timpul lui Neemia, din cauza căsătoriilor cu persoane necredincioase?

.....
.....
.....

Care sunt problemele de identitate și credință, și de armonia a familiei, cu care se vor confrunta cei care nu își aleg soții sau soți credincioși?

.....
.....
.....